Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 4 oktober 2024*

Innehållsförteckning

I. Tillämpliga bestämmelser . . . 5

A. Direktiv 2014/59/EU . . . 5

B. SRM-förordningen . . . 6

II. Bakgrund till tvisten . . . 16

A. Banco Populars ekonomiska situation under åren 2016 och 2017 . . . 16

B. Resolutionsförfarandets genomförande . . . 18

C. Den omtvistade resolutionsordningen . . . 19

D. Faktiska omständigheter som hänför sig till tiden efter antagandet av den omtvistade resolutionsordningen . . . 22

III. Förfarandet vid tribunalen och den överklagade domen . . . 22

A. Förfarandet vid tribunalen . . . 22

B. Den överklagade domen . . . 23

IV. Parternas yrkanden i målet om överklagande . . . 24

V. Prövning av överklagandet . . . 24

A. Inledande anmärkningar . . . 25

B. Den första, den fjärde, den femte och den sjätte grunden: Åsidosättande av artikel 296 FEUF, artikel 18 i SRM-förordningen, SRB:s omsorgsplikt, artikel 47 i stadgan, artikel 6 i Europakonventionen och den kontradiktoriska principen . . . 26

1. Den femte grunden . . . 26

* Rättegångsspråk: spanska.

a) Parternas argument . . . 26

b) Domstolens bedömning . . . 28

1) Upptagande till prövning . . . 28

2) Prövning i sak . . . 29

2. Den första grunden . . . 33

a) Parternas argument . . . 33

b) Domstolens bedömning . . . 34

1) Upptagande till prövning . . . 34

2) Prövning i sak . . . 35

i) Den första grundens första del . . . 35

ii) Den första grundens andra del . . . 36

3. Den fjärde grunden . . . 38

a) Parternas argument . . . 38

b) Domstolens bedömning . . . 38

4. Den sjätte grunden . . . 40

a) Parternas argument . . . 40

b) Domstolens bedömning . . . 41

1) Upptagande till prövning . . . 41

2) Prövning i sak . . . 41

C. Den sjunde grunden: Åsidosättande av artiklarna 17 och 52 och av artikel 5.4 FEU . . . 42

1. Parternas argument . . . 42

2. Domstolens bedömning . . . 44

a) Upptagande till prövning . . . 44

b) Prövning i sak . . . 44

D. Den andra grunden: Åsidosättande av artiklarna 14 och 20 i SRM-förordningen, artikel 39 i direktiv 2014/59, omsorgsplikten och artikel 296 FEUF . . . 49

1. Parternas argument . . . 50

2. Domstolens bedömning 51

a) Upptagande till prövning 51

b) Prövning i sak 51

1) Den första och den fjärde delgrunden 52

2) Den andra grundens andra del 54

E. Den tredje och den åttonde grunden: Åsidosättande av rätten till egendom och proportionalitetsprincipen 55

1. Den tredje grunden 55

a) Parternas argument 55

b) Domstolens bedömning 56

1) Upptagande till prövning 56

2) Prövning i sak 56

2. Den åttonde grunden 58

a) Parternas argument 59

b) Domstolens bedömning 60

VI. Rättegångskostnader 60

”Överklagande – Ekonomisk och monetär politik – Bankunionen – Förordning (EU) nr 806/2014 – Enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag – Resolutionsförfarande som är tillämpligt om en enhet fallerar eller sannolikt kommer att fallera – Antagande av en resolutionsordning för Banco Popular Español SA – Artikel 18.1 – Villkor för antagande av en resolutionsordning – Gemensamma resolutionsnämndens (SRB) skyldigheter – Omsorgsplikt – Motiveringsskyldighet – Artikel 88 – Skyldighet att iaktta sekretessregler – Artikel 14 – Resolutionsmål – Försäljning av den berörda enhetens verksamhet – Försäljningsvillkor och villkor för att ett anbud ska kunna accepteras – Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna –Artikel 17 – Aktieägarnas rätt till egendom – Giltigheten av förordning nr 806/2014”

I mål C-535/22 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i stadgan för Europeiska unionens domstol, som ingavs den 9 augusti 2022,

Aeris Invest Sàrl, Luxemburg (Luxemburg), inledningsvis företrätt av E. Galán Burgos, R. Vallina Hoset och M. Varela Suárez, abogados, sedan av C. Jaramillo Samper, R. Vallina Hoset och M. Varela Suárez, abogados,

klagande,

i vilket de andra parterna är:

Europeiska kommissionen, företrädd av L. Flynn, A. Nijenhuis, P. Němečková, A. Steiblytė och D. Triantafyllou, samtliga i egenskap av ombud, biträdda av J. Rivas Andrés, abogado,

Gemensamma resolutionsnämnden (SRB), företrädd av H. Ehlers, S. Fernández Rupérez, A.R. Lapresta Bienz, och J. Rius Riu, samtliga i egenskap av ombud, biträdda av F.B. Fernández de Trocóniz Robles, abogado, samt B. Meyring och S. Schelo, Rechtsanwälte,

svarande i första instans,

Konungariket Spanien, företrätt av L. Aguilera Ruiz och M.J. Ruiz Sánchez, båda i egenskap av ombud,

Europaparlamentet, företrätt av J. Etienne, P. López-Carceller, M. Menegatti, L. Stefani och L. Visaggio samtliga i egenskap av ombud,

Europeiska unionens råd, företrätt av J. Haunold, H. Marcos Fraile och A. Westerhof Löfflerová, samtliga i egenskap av ombud,

Banco Santander, SA, Santander (Spanien), företrätt av J. Remón Peñalver, J.M. Rodríguez Cárcamo, A.M. Rodríguez Conde och D. Sarmiento Ramírez-Escudero, abogados,

intervenienter i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. Arabadjiev samt domarna T. von Danwitz (referent), P.G. Xuereb, A. Kumin och I. Ziemele,

generaladvokat: T. Ćapeta,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

och efter att den 14 mars 2024 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Aeris Invest Sàrl har yrkat att domstolen ska upphäva den dom som meddelades av Europeiska unionens tribunal den 1 juni 2022, Aeris Invest/kommissionen och SRB (T-628/17, EU:T:2022:315) (nedan kallad den överklagade domen). Genom denna dom ogillade tribunalen klagandens talan enligt artikel 263 FEUF om ogiltigförklaring av beslut SRB/EES/2017/08,

antaget av Gemensamma resolutionsnämndens (SRB) verkställande session den 7 juni 2017 om antagande av en resolutionsordning för Banco Popular Español, SA (nedan kallad den omtvistade resolutionsordningen) och av kommissionens beslut (EU) 2017/1246 av den 7 juni 2017 om godkännande av resolutionsordningen för Banco Popular Español (EUT L 178, 2017, s. 15, och rättelse i EUT L 320, 2017, s. 31).

I. Tillämpliga bestämmelser

A. Direktiv 2014/59/EU

2 Artikel 38 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 2014, s. 190) har rubriken ”Verktyget försäljning av verksamhet”. I punkt 2 i denna artikel föreskrivs följande:

”En överföring enligt punkt 1 ska göras på affärsmässiga villkor, med beaktande av omständigheterna, och i överensstämmelse med [Europeiska] unionens regler om statligt stöd.”

3 I artikel 39 i direktivet, med rubriken ”Verktyget försäljning av verksamhet: förfarandekrav”, föreskrivs följande i punkt 2:

”Utan att det i förekommande fall påverkar tillämpningen av unionens regler om statligt stöd ska den saluföring som avses i punkt 1 utföras i enlighet med följande kriterier:

a) Den ska vara så transparent som möjligt och får inte ge en i sak missvisande bild av det institutets tillgångar, rättigheter, skulder, aktier eller andra äganderättsinstrument som myndigheten avser att överföra, med beaktande av omständigheterna och särskilt behovet av att bevara finansiell stabilitet.

b) Den ska inte på otillbörligt sätt favorisera eller diskriminera potentiella köpare.

…

f) Den ska sträva efter att i största möjliga utsträckning maximera försäljningspriset för de berörda aktierna eller de andra äganderättsinstrumenten, tillgångarna, rättigheterna eller skulderna.

De principer som avses i denna punkt ska, med förbehåll för första stycket led b, inte förhindra resolutionsmyndigheten från att värva särskilda potentiella köpare.

…”

B. SRM-förordningen

4 Skälen 24, 26, 58 och 116 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 av den 15 juli 2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010 (EUT L 225, 2014, s. 1) (nedan kallad SRM-förordningen) har följande lydelse:

”(24) Eftersom det endast är unionens institutioner som får fastställa unionens resolutionsstrategi och eftersom ett visst utrymme för skönsmässig bedömning finns kvar i antagandet av varje specifik resolutionsordning, är det nödvändigt att föreskriva om ett lämpligt deltagande av [Europeiska unionens råd] och [Europeiska] kommissionen, som institutioner som får utöva genomförandebefogenheter i enlighet med artikel 291 [FEUF]. Bedömningen av de skönsmässiga aspekterna av [SRB:s] resolutionsbeslut bör göras av kommissionen. Med hänsyn till de betydande effekterna av resolutionsbeslut på medlemsstaternas finansiella stabilitet och på själva unionen, liksom på medlemsstaternas finanspolitiska suveränitet, är det viktigt att genomförandebefogenheter att fatta vissa beslut avseende resolution ges till rådet. Därför bör det vara rådet, på förslag av kommissionen, som utövar effektiv kontroll över [SRB:s] bedömning av huruvida allmänintresse föreligger och bedömer varje betydande ändring av det belopp från [Gemensamma resolutionsfonden (nedan kallad fonden)] som ska användas i en viss resolutionsåtgärd. Dessutom bör kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter för att specificera ytterligare kriterier eller villkor som [SRB] ska beakta vid utövandet av dess olika befogenheter. En sådan tilldelning av resolutionsuppgifter bör inte på något sätt hindra det sätt på vilket den inre marknaden för finansiella tjänster fungerar. [Europeiska bankmyndigheten (EBA)] bör därför behålla sin roll och alla sina nuvarande befogenheter och uppgifter: Den bör utveckla och bidra till en konsekvent tillämpning av unionslagstiftningen för alla medlemsstater och stärka konvergensen av resolutionspraxis i hela unionen.

…

(26) Som [tillsynsmyndighet för den gemensamma resolutionsmekanismen, vilken instiftats genom rådets förordning (EU) nr 1024/2013 av den 15 oktober 2013 om tilldelning av särskilda uppgifter till Europeiska centralbanken i fråga om politiken för tillsyn över kreditinstitut (EUT L 287, 2013, s. 63)] bör [Europeiska centralbanken (ECB)] och [SRB], kunna bedöma om ett kreditinstitut fallerar eller är på väg att fallera och om det inte finns några rimliga utsikter att en alternativ privat insats eller tillsynsåtgärd kan hindra dess fallissemang inom rimlig tid. [SRB], om den anser att alla kriterier för att utlösa resolution är uppfyllda, bör anta resolutionsordningen. Förfarandet för antagandet av resolutionsordningen, som involverar kommissionen och rådet, stärker [SRB:s] nödvändiga operativa oberoende samtidigt som principen om delegering av befogenheter till byråer enligt tolkning av Europeiska unionens domstol … respekteras. …

…

(58) Likvidation av en fallerad enhet kan med normala insolvensförfaranden äventyra den finansiella stabiliteten, bryta tillhandahållandet av vitala tjänster och inverka på insättarskyddet. I sådana fall ligger användning av resolutionsverktyg i allmänintresset. Målet med resolution bör därför vara att säkerställa fortsatta vitala finansiella tjänster, värna om det finansiella systemets stabilitet, skydda insättarna och begränsa den moraliska risken genom att minimera att enheter som fallerar förlitar sig på offentligt finansiellt stöd.

…

(116) Resolutionsåtgärder bör vederbörligen anmälas och med några begränsade undantag som fastställs i denna förordning också offentliggöras. Eftersom uppgifter som [SRB], de nationella resolutionsmyndigheterna och deras professionella rådgivare inhämtar under resolutionsprocessen sannolikt är känsliga innan resolutionsbeslutet offentliggörs, bör de uppgifterna omfattas av krav på tystnadsplikt. Det faktum att information om innehållet och de närmare uppgifterna i resolutionsplanerna och resultatet av en bedömning av de planerna kan få vittgående konsekvenser, särskilt för företagen i fråga, måste beaktas. All information som tillhandahålls om ett beslut innan det fattas måste antas få effekter på offentliga och privata intressen som berörs av åtgärden, oavsett om det gäller huruvida villkoren för resolution är uppfyllda, användningen av ett särskilt verktyg eller någon åtgärd under förfarandena. Uppgiften om att [SRB] och de nationella resolutionsmyndigheterna undersöker en viss enhet skulle kunna vara tillräcklig för att förorsaka negativa följder för den enheten. Det är därför nödvändigt att säkerställa att det finns lämpliga mekanismer för att upprätthålla konfidentialiteten kring sådan information, såsom innehållet och de närmare uppgifterna i resolutionsplaner och resultatet av bedömningar som genomförts i det sammanhanget.”

5 I enlighet med artikel 5.2 andra stycket i SRM-förordningen ska SRB, i likhet med rådet och kommissionen, omfattas dels av de bindande tekniska standarder för tillsyn och tekniska standarder för genomförande som utarbetats av EBA och antagits av kommissionen i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG (EUT L 331, 2010, s. 12), dels av de riktlinjer och rekommendationer som antagits av EBA i enlighet med sistnämnda förordning.

6 I artikel 14 i SRM-förordningen, med rubriken ”Resolutionsmål”, föreskrivs följande:

”1. När de följer resolutionsförfarandet som avses i artikel 18, ska [SRB], rådet kommissionen och, i tillämpliga fall, nationella resolutionsmyndigheter inom ramen för sina respektive befogenheter – med hänsyn till resolutionsmålen välja de resolutionsverktyg och resolutionsbefogenheter som ur deras synvinkel bäst kan uppfylla de för omständigheterna relevanta resolutionsmålen.

2. De resolutionsmål som avses i punkt 1 är följande:

a) Säkerställa att kritiska funktioner upprätthålls.

b) Undvika betydande negativa effekter på den finansiella stabiliteten, i synnerhet genom att förebygga spridningseffekter, även på marknadsinfrastruktur, och genom att upprätthålla marknadsdisciplin.

c) Skydda offentliga medel genom att minimera beroendet av extraordinärt offentligt finansiellt stöd.

d) Skydda insättare som omfattas av [Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU av den 16 april 2014 om insättningsgarantisystem (EUT L 173, 2014, s. 149)] och investerare som omfattas av [Europaparlamentets och rådets direktiv 97/9/EG av den 3 mars 1997 om system för ersättning till investerare (EGT L 84, 1997, s. 22)].

e) Skydda kundmedel och kundtillgångar.

För att uppnå de mål som avses i första stycket ska [SRB], rådet, kommissionen och, i tillämpliga fall, de nationella resolutionsmyndigheterna sträva efter att minimera resolutionskostnaden och undvika värdeförstörelse såvida detta inte krävs för att uppnå resolutionsmålen.

3. Med förbehåll för olika bestämmelser i denna förordning är resolutionsmålen likvärdiga och en lämplig avvägning ska göras mellan dem beroende på arten av och omständigheterna i varje enskilt fall.”

7 I artikel 15 i förordningen, med rubriken ”Allmänna resolutionsprinciper”, föreskrivs följande i punkt 1:

”När de följer resolutionsförfarandet som avses i artikel 18 ska [SRB], rådet, kommissionen och, i tillämpliga fall, nationella resolutionsmyndigheter vidta alla lämpliga åtgärder för att säkerställa att resolutionsinsatser följer följande principer:

a) Aktieägarna i institutet under resolution ska bära de första förlusterna.

…”

8 I artikel 18 i nämnda förordning, med rubriken ”Resolutionsförfarande”, föreskrivs följande:

”1. [SRB] ska anta en resolutionsordning enligt punkt 6 för de enheter och koncerner som avses i artikel 7.2, och för de enheter och koncerner som avses i artikel 7.4 b och 7.5, när villkoren för att tillämpa de punkterna är uppfyllda och endast när den i sin verkställande session bedömer, efter att ha mottagit ett meddelande enligt fjärde stycket, eller på eget initiativ, att följande villkor är uppfyllda:

a) Enheten fallerar eller kommer sannolikt att fallera.

b) Det finns, med beaktande av tidsaspekter och andra relevanta omständigheter, inga rimliga utsikter att några alternativa åtgärder från den privata sektorn, inbegripet åtgärder av ett institutionellt garantisystem, eller tillsynsåtgärder, inbegripet åtgärder för tidigt ingripande eller nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument i enlighet med artikel 21, avseende enheten inom rimlig tid skulle kunna förhindra fallissemang.

c) En resolutionsåtgärd är nödvändig av hänsyn till allmänintresset enligt punkt 5.

En bedömning av villkoret som avses i första stycket a ska fastställas av ECB, efter samråd med [SRB]. [SRB] får i sin verkställande session göra en sådan bedömning endast efter att ha underrättat ECB om sin avsikt och endast om ECB inom tre kalenderdagar efter mottagandet av

den informationen inte gör en sådan bedömning. ECB ska utan dröjsmål lämna all relevant information till [SRB] som denna begär för att kunna underbygga sin bedömning.

Om ECB bedömer att villkoren som avses i första stycket led a uppfylls av en enhet eller koncern som avses i första stycket, ska den omgående lämna denna bedömning till kommissionen och [SRB].

En bedömning av villkoret som avses i första stycket b ska göras av [SRB] i dess verkställande session, eller i förekommande fall, av de nationella resolutionsmyndigheterna i nära samarbete med ECB. ECB får även informera [SRB] eller de berörda nationella resolutionsmyndigheterna att den anser att villkoret i det ledet är uppfyllt.

2. Utan att det påverkar de fall då ECB har beslutat att själv direkt utföra tillsynsuppgifter avseende kreditinstitut enligt artikel 6.5 b i [förordning nr 1024/2013], ska [SRB] i fall av mottagande av ett meddelande enligt punkt 1, eller om [SRB] har för avsikt att göra en bedömning enligt punkt 1 på eget initiativ rörande en enhet eller en koncern som avses i artikel 7.3, utan dröjsmål underrätta ECB om sin bedömning.

…

4. Vid tillämpningen av punkt 1 a ska en enhet anses fallera eller sannolikt komma att fallera, om en eller flera av följande omständigheter föreligger:

a) Enheten uppfyller inte eller det föreligger objektiva faktorer till stöd för fastställandet av att den inte inom den närmaste framtiden kommer att kunna uppfylla kraven på fortsatt auktorisation, så att ECB kan föranledas dra in auktorisationen, bland annat för att enheten har drabbats eller sannolikt kommer att drabbas av förluster som kommer att förbruka hela eller ett betydande belopp av dess egna kapital.

b) Enhetens tillgångar underskrider dess skulder eller det finns objektiva faktorer till stöd för fastställandet av att dess tillgångar inom den närmaste framtiden kommer att göra det.

c) Enheten kan inte eller det finns objektiva faktorer till stöd för fastställandet av att enheten inom den närmaste framtiden inte kommer att kunna betala sina skulder eller andra åtaganden när de förfaller till betalning.

d) Extraordinärt offentligt finansiellt stöd krävs, utom när sådant stöd ges i någon av följande former för att avhjälpa en allvarlig störning i en medlemsstats ekonomi och bevara den finansiella stabiliteten …

…

5. Vid tillämpningen av punkt 1 c i den här artikeln ska en resolutionsåtgärd anses ligga i allmänintresset om den är nödvändig för att uppfylla och står i proportion till ett eller flera av de resolutionsmål som avses i artikel 14 och en avveckling av institutet enligt normala insolvensförfaranden inte skulle uppfylla dessa resolutionsmål i samma utsträckning.

6. Om de villkor som fastställs enligt punkt 1 uppfylls, ska [SRB] anta en resolutionsordning. Resolutionsordningen ska

a) försätta enheten i resolution,

b) fastställa tillämpningen av resolutionsverktygen på det institut under resolution som avses i artikel 22.2, i synnerhet eventuella undantag från tillämpningen av skuldnedskrivningen i enlighet med artikel 27.5 och 27.14,

c) fastställa utnyttjandet av fonden till stöd för resolutionsåtgärden i enlighet med artikel 76 och i enlighet med ett kommissionsbeslut som fattats i enlighet med artikel 19.

7. Omedelbart efter antagandet av resolutionsordningen ska [SRB] överlämna den till kommissionen.

Inom 24 timmar från det att [SRB] överlämnat resolutionsordningen ska kommissionen antingen godkänna resolutionsordningen eller invända mot den med avseende på de skönsmässiga aspekterna av resolutionsordningen i de fall som inte omfattas av tredje stycket i denna punkt.

Inom 12 timmar efter det att [SRB] överlämnat resolutionsordningen får kommissionen föreslå att rådet

a) invänder mot resolutionsordningen på grund av att den resolutionsordning som antagits av nämnden inte uppfyller de kriterier för allmänintresse som avses i punkt 1 c,

b) godkänner eller invänder mot en väsentlig ändring av det belopp från fonden som fastställts i nämndens resolutionsordning.

…

8. Om rådet invänder mot beslutet att ett institut ska bli föremål för resolution med hänvisning till att kriteriet för allmänintresse som avses i punkt 1 c inte uppfylls, ska den aktuella enheten avvecklas under ordnade former i enlighet med tillämplig nationell rätt.

…”

9 I artikel 20 i samma förordning, med rubriken ”Värdering i resolutionssyfte”, föreskrivs följande:

”1. Innan beslut om en resolutionsåtgärd eller om utövandet av befogenheten att skriva ned eller konvertera berört kapitalinstrument utövas, ska [SRB] se till att en skälig, försiktig och realistisk värdering av tillgångar och skulder i en enhet som avses i artikel 2 görs av en person som är oberoende av offentliga myndigheter, inbegripet [SRB] och den nationella resolutionsmyndigheten och enheten i fråga.

2. Om inte annat följer av punkt 15 och om samtliga krav som fastställs i punkterna 1 och 4–9 uppfylls, ska värderingen betraktas vara definitiv.

3. Om en oberoende värdering i enlighet med punkt 1 inte är möjlig, får [SRB] i enlighet med punkt 10 i den här artikeln genomföra en preliminär värdering av tillgångar och skulder i enheten som avses i artikel 2.

4. Syftet med värderingen ska vara att bedöma värdet på tillgångar och skulder i en enhet som avses i artikel 2 som uppfyller villkoren för resolution i artiklarna 16 och 18.

5. Värderingen ska ha följande syften:

a) att fungera som underlag vid fastställandet av huruvida villkoren för resolution eller villkoren för nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument är uppfyllda,

b) Om villkoren för resolution uppfylls, ska den fungera som underlag för beslutet om lämplig resolutionsinsats för en enhet som avses i artikel 2.

c) När befogenheten att skriva ned eller konvertera berört kapitalinstrument tillämpas, ska den fungera som underlag för beslutet om omfattningen av indragning eller utspädning av äganderättsinstrument, och omfattningen av nedskrivning eller konvertering av berörda kapitalinstrument.

d) När skuldnedskrivningsverktyget används ska den fungera som underlag för beslutet om omfattningen av nedskrivning eller konvertering av kvalificerade skulder.

e) När broinstitutverktyget eller verktyget för avskiljande av tillgångar används ska den fungera som underlag för beslutet om vilka tillgångar, rättigheter, skulder eller äganderättsinstrument som ska överföras och beslutet om värdet av en eventuell ersättning som ska betalas till institutet under resolution eller, allt efter omständigheterna, till ägare till äganderättsinstrument,

f) När försäljningsverktyget används ska den fungera som underlag för beslutet om vilka tillgångar, rättigheter, skulder eller äganderättsinstrument som ska överföras och fungera som underlag för [SRB:s] bedömning av vad som utgör affärsmässiga villkor vid tillämpning av artikel 24.2 b.

g) I samtliga fall för att säkerställa att eventuella förluster avseende tillgångarna i en enhet som avses i artikel 2 till fullo erkänns vid den tidpunkt då resolutionsverktygen används eller befogenheten att skriva ned eller konvertera berörda kapitalinstrument utövas.

6. Utan att det i tillämpliga fall påverkar tillämpningen av unionens regler om statligt stöd ska värderingen grundas på försiktiga antaganden, inbegripet vad gäller andelen uteblivna betalningar och förlusternas storlek. Värderingen får inte förutsätta potentiellt framtida tillhandahållande av extraordinärt offentligt finansiellt stöd, akut likviditetsstöd från centralbanker, eller annat likviditetsstöd från centralbanker med icke standardmässiga villkor …

…

10. Om det, på grund av brådskande omständigheter i fallet, antingen inte är möjligt att uppfylla kraven som fastställs i punkterna 7 och 9, eller om punkt 3 är tillämplig, ska en preliminär värdering genomföras. Den preliminära värderingen ska uppfylla kraven i punkt 4 och i så långt praktiskt möjligt med tanke på omständigheterna kraven i punkterna 1, 7 och 9.

Den preliminära värdering som avses i första stycket ska inkludera en buffert för ytterligare förluster, med lämplig motivering.

11. En värdering som inte uppfyller alla de villkor som fastställs i punkterna 1 och 4–9 ska betraktas vara preliminär tills en oberoende person som avses i punkt 1 har utfört en värdering som fullt ut uppfyller alla de villkor som fastställs i de punkterna. Den definitiva

efterhandsvärderingen ska genomföras så snart det är praktiskt möjligt. Den får antingen genomföras separat från värderingen som avses i punkterna 16, 17 och 18 eller samtidigt som denna värdering och av samma oberoende person som den värderingen, men den ska vara fristående.

Den definitiva efterhandsvärderingen ska syfta till att

a) säkerställa att alla förluster av en enhets tillgångar som avses i artikel 2 är fullt ut upptagna i den enhetens redovisning,

b) fungera som underlag för ett beslut om att återföra borgenärers fordringar eller öka värdet av den ersättning som betalas, i enlighet med punkt 12 i den här artikeln.

12. Om det uppskattade substansvärdet i den definitiva värderingen i efterhand av en enhet som avses i artikel 2 är högre än den preliminära värderingens uppskattning av substansvärdet av den enheten får [SRB] begära att den nationella myndigheten ska göra följande:

a) Utöva sin befogenhet att öka värdet av fordringar från borgenärer eller ägare till tillämpliga kapitalinstrument som har skrivits ned enligt skuldnedskrivningsverktyget.

b) Ge ett broinstitut eller en tillgångsförvaltningsenhet i uppdrag att göra en ytterligare utbetalning av ersättning med avseende på tillgångarna, rättigheterna eller skulderna till ett institut under resolution, eller, i förekommande fall, med avseende på äganderättsinstrumenten till ägarna till de äganderättsinstrumenten.

13. Trots punkt 1 ska en preliminär värdering som utförs i enlighet med punkterna 10 och 11 utgöra en giltig grund för [SRB] att besluta om resolutionsåtgärder, inbegripet att ge de nationella resolutionsmyndigheter[na] i uppdrag att ta kontroll över ett fallerande institut, eller om utövandet av befogenheten att skriva ned eller konvertera berört kapitalinstrument.

…

15. Värderingen ska vara en integrerad del av beslutet om att använda ett resolutionsverktyg eller utöva en resolutionsbefogenhet, eller beslutet att utöva befogenheten att skriva ned eller konvertera kapitalinstrument. Själva värderingen ska inte vara föremål för en separat rätt till överklagan utan får endast vara föremål för ett överklagande tillsammans med [SRB:s] beslut.

16. För bedömningen av huruvida aktieägare och borgenärer skulle ha behandlats bättre om institutet under resolution hade inlett ett normalt insolvensförfarande, ska [SRB] säkerställa att en värdering utförs av en oberoende person som avses i punkt 1, så snart som möjligt efter det att resolutionsåtgärden eller resolutionsåtgärderna har vidtagits. Den värderingen ska skilja sig från värderingen som utförs enligt punkterna 1–15.

…”

10 I artikel 21 i SRM-förordningen, med rubriken ”Nedskrivning och konvertering av kapitalinstrument”, föreskrivs följande i punkt 1:

”[SRB] ska utöva befogenheten att skriva ned och konvertera berörda kapitalinstrument enligt det förfarande som fastställs i artikel 18 för de enheter och koncerner som avses i artikel 7.2, och för de enheter och koncerner som avses i artikel 7.4 b och 7.5, när villkoren för tillämpning av de punkterna är uppfyllda och endast under förutsättning att nämnden i sin verkställande session bedömer, efter att ha mottagit ett meddelande enligt andra stycket, eller på eget initiativ, att följande villkor är uppfyllda:

a) Det har fastställts att de villkor för resolution som anges i artiklarna 16 och 18 är uppfyllda, innan någon resolutionsåtgärd vidtas.

…”

11 I artikel 22 i förordningen, med rubriken ”Allmänna principer för resolutionsverktyg”, föreskrivs följande:

”1. I de fall [SRB] beslutar att använda ett resolutionsverktyg gentemot en enhet eller koncern som avses i artikel 7.2 eller gentemot en enhet eller koncern som avses i artikel 7.4 b och 7.5 när villkoren för att tillämpa dessa punkter är uppfyllda, och den resolutionsåtgärden skulle resultera i att förluster får bäras av borgenärer eller att deras fordringar konverteras, ska [SRB] ge de nationella resolutionsmyndigheterna i uppdrag att utöva befogenheten att skriva ned och konvertera berörda kapitalinstrument i enlighet med artikel 21 omedelbart innan eller samtidigt som resolutionsverktyget används.

2. De resolutionsverktyg som avses i artikel 18.6 b är följande:

a) Verktyget för försäljning av affärsverksamhet.

b) Broinstitutverktyget.

c) Verktyget för avskiljande av tillgångar.

d) Skuldnedskrivningsverktyget.

…

4. Resolutionsverktygen ska användas i syfte att uppfylla de resolutionsmål som anges i artikel 14, i enlighet med de resolutionsprinciper som anges i artikel 15. De får tillämpas antingen individuellt eller i förening, med undantag av verktyget för avskiljande av tillgångar som endast får tillämpas tillsammans med andra resolutionsverktyg.

…”

12 I artikel 24 i nämnda förordning, med rubriken ”Verktyget för försäljning av affärsverksamhet”, föreskrivs följande:

”1. Inom ramen för resolutionsordningen ska verktyget försäljning av affärsverksamhet bestå av överföringen till en köpare som inte är ett broinstitut av följande:

a) Äganderättsinstrument som utfärdats av ett institut under resolution.

b) Alla eller vissa tillgångar, rättigheter eller skulder i ett institut under resolution.

2. Beträffande verktyget för försäljning av affärsverksamhet ska resolutionsordningen särskilt fastställa:

…

b) De affärsmässiga villkor enligt vilka, med beaktande av omständigheterna och de kostnader och utgifter som uppkommit under resolutionsförfarandet, den nationella resolutionsmyndigheten ska verkställa överföringen i enlighet med artikel 38.2, 38.3 och 38.4 i [direktiv 2014/59].

…

d) Formerna för den nationella resolutionsmyndighetens utbjudande till försäljning av den enheten eller de instrumenten, tillgångarna, rättigheterna och skulderna i enlighet med artikel 39.1 och 39.2 i [direktiv 2014/59].

e) Huruvida den nationella resolutionsmyndighetens efterlevnad av saluföringskraven sannolikt undergräver resolutionsmålen i enlighet med punkt 3 i den här artikeln.

3. [SRB] ska tillämpa verktyget för försäljning av affärsverksamhet utan att iaktta de saluföringskrav som fastställs i punkt 2 e om den finner att iakttagande av de kraven sannolikt skulle undergräva ett eller flera av resolutionsmålen och särskilt om följande villkor är uppfyllda:

a) Den anser att det föreligger ett reellt hot mot den finansiella stabiliteten som orsakas eller förvärras av att institutet under resolution har fallerat eller sannolikt kommer att fallera.

b) Den anser att efterlevnad av de kraven sannolikt undergräver effektiviteten i verktyget försäljning av affärsverksamhet när det gäller att hantera det hotet eller uppnå det resolutionsmålet som anges i artikel 14.2 b.”

13 I artikel 29 i SRM-förordningen regleras de nationella resolutionsmyndigheternas och SRB:s genomförande av de beslut som fattas med stöd av nämnda förordning. I punkt 5 första meningen i denna artikel föreskrivs att SRB på sin officiella webbplats ska offentliggöra antingen en kopia av resolutionsordningen eller en underrättelse som sammanfattar effekterna av resolutionsåtgärden och särskilt effekterna för slutkunder.

14 I artikel 34 i nämnda förordning, med rubriken ”Begäran om information”, föreskrivs följande i punkterna 1 och 2:

”1. För att kunna utföra sina uppgifter enligt denna förordning får [SRB], antingen direkt eller genom de nationella resolutionsmyndigheterna, efter att ha informerat dem, med fullt utnyttjande av all information som står till förfogande för ECB eller nationella behöriga myndigheter, ålägga följande juridiska eller fysiska personer att lämna all information som krävs för att den ska kunna utföra de uppgifter som den getts enligt denna förordning:

a) Enheter som avses i artikel 2.

b) Anställda vid de enheter som avses i artikel 2.

c) Tredje parter till vilka de enheter som avses i artikel 2 har utkontrakterat funktioner eller verksamheter.

2. De enheter och personer som avses i punkt 1 ska lämna information som begärs enligt den punkten. Krav på tystnadsplikt får inte leda till att de enheterna och personer undantas från skyldigheten att lämna den informationen. Att tillhandahålla den begärda informationen ska inte anses utgöra en överträdelse av kraven på tystnadsplikt.”

15 I artikel 76.1 e i SRM-förordningen föreskrivs att SRB, inom ramen för resolutionsordningen, får använda fonden, i den utsträckning som är nödvändig för att säkerställa en effektiv tillämpning av resolutionsverktygen, för att betala ersättning till aktieägare eller långivare om det, efter en värdering enligt artikel 20.5 i samma förordning, framkommit att de har fått ta större förluster än vad de skulle ha fått enligt en värdering enligt artikel 20.16 i nämnda förordning, vid en avveckling enligt normala insolvensförfaranden.

16 I artikel 88 i samma förordning, med rubriken ”Tystnadsplikt och informationsutbyte”, föreskrivs följande i punkt 1:

”[SRB:s] ledamöter, vice ordföranden, [SRB:s] ledamöter som avses i artikel 43.1 b, [SRB:s] personal och personal som utbyts med eller utstationeras av de deltagande medlemsstaterna och som utför resolutionsuppdrag ska omfattas av kravet på tystnadsplikt enligt artikel 339 [FEUF] och tillämpliga bestämmelser i unionsrätten, också efter det att deras uppdrag har upphört. De ska framför allt förbjudas att röja konfidentiella uppgifter som erhålls i tjänsten eller från en behörig myndighet eller en resolutionsmyndighet i samband med tjänsteutövning enligt denna förordning, till personer eller myndigheter, såvida det inte sker inom ramen för utövandet av deras uppgifter enligt denna förordning, eller i sammandrag eller sammanställning som omöjliggör identifikation av de enheter som avses i artikel 2 eller med uttryckligt och förhandsgodkänt tillstånd från myndigheten eller den enhet som tillhandahöll de uppgifterna.

Information som omfattas av tystnadsplikt får inte lämnas ut till annan offentlig eller privat enhet, utom när så krävs i samband med rättsliga förfaranden.

De kraven ska även gälla presumtiva köpare som kontaktas för att förbereda resolution av en enhet enligt artikel 13.3.”

17 Artikel 90 i SRM-förordningen, med rubriken ”Tillgång till handlingar”, har följande lydelse:

”1. [Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1049/2001 av den 30 maj 2001 om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådet och kommissionens handlingar (EGT L 145, 2001, s. 43)] ska tillämpas på de handlingar som finns hos [SRB].

…

4. Personer som är föremål för [SRB:s] beslut ska ha rätt att få tillgång till [SRB:s] handlingar, med förbehåll för andra personers berättigade intresse av att deras affärshemligheter skyddas. Tillgången till akten ska inte omfatta konfidentiell information eller [SRB:s] interna förberedande handlingar.”

II. Bakgrund till tvisten

18 Banco Popular Español, SA (nedan kallad Banco Popular), var ett spanskt kreditinstitut som stod under direkt tillsyn av ECB.

19 Aeris Invest är en juridisk person bildad enligt luxemburgsk rätt som var aktieägare i Banco Popular.

A. Banco Populars ekonomiska situation under åren 2016 och 2017

20 De faktiska omständigheterna avseende Banco Populars ekonomiska situation under åren 2016 och 2017, vilka redovisas i punkterna 26–46 i den överklagade domen, kan sammanfattas enligt följande.

21 År 2016 genomförde Banco Popular en kapitalökning med 2,5 miljarder euro.

22 Den 5 december 2016 antog SRB:s verkställande session en resolutionsordning för Banco Popular-koncernen. Det viktigaste resolutionsverktyget i denna var det skuldnedskrivningsverktyg som föreskrivs i artikel 27 i SRM-förordningen.

23 Den 3 februari 2017 offentliggjorde Banco Popular sin årsrapport för år 2016, i vilken banken uppgav att den var i behov av extraordinära avsättningar på 5,7 miljarder euro, vilket ledde till en konsoliderad förlust på 3,485 miljarder euro, och till att en ny ordförande utsågs.

24 Den 10 februari 2017 sänkte DBRS Ratings Ltd (DBRS) (som senare blev DBRS Morningstar) Banco Populars kreditbetyg, med en negativ prognos, mot bakgrund av Banco Populars försämrade kapitalsituation till följd av en högre nettoförlust än prognosen i den ovan i punkt 23 nämnda årsrapporten, och Banco Populars svårigheter att minska sitt bestånd av olönsamma tillgångar.

25 Den 3 april 2017 tillkännagav Banco Popular att resultatet av en internrevision visade att det kunde bli nödvändigt att göra vissa korrigeringar i 2016 års årsrapport. Dessa justeringar gjordes i Banco Populars finansiella rapport för första kvartalet år 2017.

26 Till följd av detta tillkännagivande sänkte DBRS Morningstar den 6 april 2017 Banco Populars kreditbetyg och vidhöll sin negativa prognos. Den 7 april respektive den 21 april 2017 sänkte Standard & Poor's och Moody's Investors service (nedan kallad Moody's) också Banco Populars kreditbetyg med en negativ prognos.

27 Vid Banco Populars bolagsstämma den 10 april 2017 meddelade styrelseordföranden att banken till följd av koncernens kapitalbassituation och dess nivå av olönsamma tillgångar antingen planerade en kapitalökning eller en företagstransaktion. Banco Populars verkställande direktör ersattes mindre än ett år efter det att han hade tillträtt sin tjänst.

28 I april 2017 inledde Banco Popular ett privat försäljningsförfarande i syfte att avyttra banken till en stark konkurrent, vilket skulle återställa dess finansiella ställning. För eventuella köpare som var intresserade av att förvärva Banco Popular fastställdes fristen för att lämna anbud till den 10 juni 2017.

29 Den 5 maj 2017 lade Banco Popular fram sin finansiella rapport för det första kvartalet år 2017, i vilken förluster till ett belopp av 137 miljoner euro redovisades.

30 Den 12 maj 2017 understeg kravet på likviditetstäckning *(Liquidity Coverage Requirement)* för Banco Popular den minimigräns på 80 procent som fastställs i artikel 460.2 c i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 2013, s. 1).

31 Genom skrivelse av den 16 maj 2017 meddelade Banco Santander, SA, Banco Popular att den inte kunde lämna ett bindande anbud inom ramen för det privata försäljningsförfarandet.

32 Den 16 maj 2017 meddelade Banco Popular, i ett meddelande om en relevant omständighet till Comisión nacional del mercado de valores (Nationella värdepappers- och marknadsnämnden, Spanien), att presumtiva köpare hade visat intresse i det privata försäljningsförfarandet, men att inget bindande anbud hade inkommit.

33 Den 19 maj 2017 sänkte kreditvärderingsföretaget Fitch Ratings Ltd Banco Populars långsiktiga kreditbetyg.

34 Den 23 maj 2017 gav SRB:s ordförande Elke König en intervju på tv-kanalen Bloomberg, under vilken hon bland annat fick frågor om situationen för Banco Popular.

35 Under maj 2017 togs Banco Populars svårigheter upp i en mängd tidningsartiklar.

36 De första dagarna i juni 2017 drabbades Banco Popular av massuttag av insatta medel.

37 På morgonen den 5 juni 2017 inkom Banco Popular med en första begäran till Banco de España (Spaniens centralbank) om ett akut likviditetsstöd och senare på eftermiddagen inkom Banco Popular med en andra begäran, i vilken ett högre belopp begärdes på grund av stora likviditetsrörelser. På grundval av en begäran från Spaniens centralbank, och efter den bedömning som ECB samma dag gjorde av Banco Populars begäran om akut likviditetsstöd, framställde ECB-rådet inte några invändningar mot ett akut likviditetsstöd till Banco Popular

under perioden fram till den 8 juni 2017. Banco Popular erhöll en del av detta akuta likviditetsstöd, men senare meddelade Spaniens centralbank att den inte kunde tillhandahålla ytterligare likvida medel till Banco Popular.

B. Resolutionsförfarandets genomförande

38 I punkterna 47–67 i den överklagade domen redogjorde tribunalen för de faktiska omständigheterna under resolutionsförfarandets gång, vilka kan sammanfattas enligt följande.

39 Den 23 maj 2017 gav SRB revisionsbolaget Deloitte (nedan kallat Deloitte) i uppdrag att i egenskap av oberoende expert genomföra en värdering av Banco Popular i enlighet med artikel 20 i SRM-förordningen.

40 Den 24 maj 2017 begärde SRB, med stöd av artikel 34 i SRM-förordningen, att Banco Popular skulle lämna de upplysningar som krävdes för att den skulle kunna genomföra sin värdering. Den 2 juni 2017 begärde SRB även att Banco Popular skulle lämna ut information om det privata försäljningsförfarandet och ge tillgång till det rum med virtuella säkra uppgifter som Banco Popular hade inrättat inom ramen för detta förfarande.

41 Den 3 juni 2017 antog SRB:s verkställande session beslut SRB/EES/2017/06, riktat till Fondo de Restructuración Ordenada Bancaria (Frob) (Fonden för ordnad omstrukturering av banker, Spanien), om saluföring av Banco Popular (nedan kallat saluföringsbeslutet). SRB godkände att Frob omedelbart skulle inleda förfarandet för försäljning av Banco Popular och underrättade Frob om försäljningsvillkoren i enlighet med artikel 39 i direktiv 2014/59. SRB angav bland annat att Frob skulle kontakta de fem presumtiva köpare som hade anmodats att lämna anbud inom ramen för det privata försäljningsförfarandet.

42 Av de fem presumtiva köparna beslutade två att inte delta i försäljningsförfarandet och ECB uteslöt en av dem av försiktighetsskäl.

43 Den 4 juni 2017 undertecknade de två presumtiva köpare som hade beslutat att delta i försäljningsförfarandet, Banco Santander och Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA, ett avtal om att inte lämna ut uppgifter och den 5 juni 2017 fick de tillgång till det virtuella datarummet.

44 Den 5 juni 2017 antog SRB en första värdering (nedan kallad värdering 1), i enlighet med artikel 20.5 a i SRM-förordningen, i syfte att tillhandahålla uppgifter för att kunna fastställa huruvida de villkor för att inleda ett resolutionsförfarande som anges i artikel 18.1 första stycket i SRM-förordningen var uppfyllda.

45 Den 6 juni 2017 gjorde ECB, efter samråd med SRB, en bedömning av huruvida Banco Popular var i en situation där banken fallerar eller sannolikt kommer att fallera, i enlighet med artikel 18.1 andra stycket i nämnda förordning.

46 Det framgår av punkt 61 i den överklagade domen att ECB, efter denna bedömning, med beaktande av utvecklingen av Banco Populars ekonomiska situation under åren 2016 och 2017, såsom denna har sammanfattats i punkterna 21–37 ovan, och särskilt de alltför stora uttagen av insättningar, bankens snabba likviditetsförlust och dess oförmåga att generera andra likvida medel var objektiva faktorer som tydde på att Banco Popular troligen inte inom en nära framtid skulle kunna betala sina skulder eller andra åtaganden när de förföll till betalning. Med ledning

av detta drog ECB slutsatsen att Banco Popular kunde anses fallera eller åtminstone inom kort sannolikt skulle komma att fallera, i enlighet med artikel 18.1 första stycket led a och 18.4 första stycket led c i SRM-förordningen.

47 Samma dag informerade Banco Popular ECB om att dess styrelse hade kommit fram till att banken sannolikt skulle komma att fallera.

48 De faktiska omständigheterna i försäljningsförfarandet, såsom de framgår av punkterna 63–67 i den överklagade domen, kan redovisas på följande sätt.

49 Genom skrivelse av den 6 juni 2017 lämnade Frob information om försäljningsförfarandet och fastställde fristen för att inkomma med anbud till midnatt samma dag.

50 Samma dag underrättade Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, som var en av de två presumtiva köparna av Banco Popular, även Frob om att den inte skulle lämna något anbud.

51 Samma dag överlämnade Deloitte även en andra värdering (nedan kallad värdering 2) till SRB, vilken hade upprättats i enlighet med artikel 20.10 i SRM-förordningen. Syftet med värdering 2 var att uppskatta värdet på Banco Populars tillgångar och skulder, tillhandahålla en uppskattning av hur aktieägarna och borgenärerna skulle ha behandlats om Banco Popular hade varit föremål för ett normalt insolvensförfarande och tillhandahålla uppgifter som gjorde det möjligt att fatta beslutet om de aktier och värdepapper som skulle överlåtas och som gjorde det möjligt för SRB att fastställa affärsvillkoren för försäljningsverktyget. I denna värdering uppskattades bland annat Banco Populars ekonomiska värde till 1,3 miljarder euro i det bästa scenariot och till minus 8,2 miljarder euro i det värsta scenariot, där den bästa uppskattningen var minus 2 miljarder euro.

52 Följande dag, det vill säga den 7 juni 2017, lämnade Banco Santander ett bindande anbud.

53 Genom skrivelse av den 7 juni 2017 underrättade Frob SRB om att Banco Santander hade lämnat ett anbud den 7 juni klockan 03.12 och att Banco Santander erbjöd sig att köpa Banco Populars aktier för en euro. Frob angav att dess styrkommitté hade valt ut Banco Santanders anbud i anbudsförfarandet för försäljning av Banco Popular och hade beslutat att föreslå SRB att utse Banco Santander till köpare i SRB:s beslut om antagande av en resolutionsordning för Banco Popular.

C. Den omtvistade resolutionsordningen

54 Den 7 juni 2017 antog SRB den omtvistade resolutionsordningen för Banco Popular, med stöd av SRM-förordningen.

55 I skälen 19, 21–25, 26 c, 36 och 46 i resolutionsordningen konstaterade SRB följande:

– Den 5 december 2016 hade SRB antagit en resolutionsplan som fastställde en resolutionsstrategi och identifierade ett resolutionsverktyg som ansågs vara att föredra (skälen 19, 21 och 22).

– Det framgår av ECB:s bedömning av huruvida Banco Popular fallerar eller sannolikt kommer att fallera att Banco Populars likviditet hade försämrats avsevärt sedan oktober 2016 på grund av uttag av insättningar inom samtliga kundsegment. Av detta följer att denna bank inte hade

tillräckliga alternativ för att återställa sin likviditet för att säkerställa att den kommer att ha en stabil ställning för att fullgöra sina åtaganden på förfallodagen (skäl 23).

– Flera omständigheter hade lett till en snabb försämring av Banco Populars likviditet, nämligen följande:

  – I februari 2017 hade Banco Popular meddelat att den hade behov av extraordinära avsättningar på 5,7 miljarder euro, vilket ledde till en konsoliderad förlust på 3,485 miljarder euro, och utsåg en ny ordförande.

  – Den 10 februari 2017 hade DBRS Morningstar sänkt Banco Populars kreditbetyg.

  – Den 3 april 2017 hade Banco Popular publicerat en tillfällig offentlig förklaring i vilken banken lämnade information om resultatet av internrevisioner som kunde få betydande inverkan på dess årsredovisning och bekräftade att dess verkställande direktör skulle bytas ut efter mindre än ett år på sin tjänst.

  – Den 7 april 2017 hade Standard & Poor's sänkt Banco Populars kreditbetyg, och den 21 april hade Moody's sänkt Banco Populars kreditbetyg.

  – Den 12 maj 2017 hade Banco Popular åsidosatt kravet på täckning av 80 procent av likviditetsbehovet och kunde efter det inte nå upp till den föreskrivna gränsen.

  – Den konstant negativa medierapporteringen rörande Banco Populars finansiella resultat och antagandet att det fanns en överhängande risk för konkurs eller likviditetsbrist hade lett till att uttagen av insättningar ökade.

  – Den 6 juni 2017 hade DBRS Morningstar och Moody's sänkt Banco Populars kreditbetyg (skäl 24).

– De ovannämnda omständigheterna hade lett till betydande uttag av insättningar (skäl 25).

– Banco Popular hade erhållit ett första akut likviditetsstöd den 5 juni 2017, efter att ECB inte hade gjort några invändningar, men Spaniens centralbank kunde inte bevilja Banco Popular ytterligare ett akut likviditetsstöd (skäl 26c).

– Banco Popular hade den 6 juni 2017 underrättat ECB om att dess styrelse hade kommit fram till slutsatsen att banken sannolikt skulle komma att fallera (skäl 36).

– Det resolutionsverktyg som avses i 2016 års resolutionsplan var inte lämpligt med hänsyn till de omständigheter som förelåg vid tidpunkten för resolutionen (skäl 46).

56 I artikel 1 i den omtvistade resolutionsordningen beslutade SRB att Banco Popular skulle bli föremål för ett resolutionsförfarande från och med dagen för resolutionen, med motiveringen att villkoren i artikel 18.1 första stycket i SRM-förordningen var uppfyllda.

57 Det framgår av artiklarna 2–4 i den omtvistade resolutionsordningen att SRB ansåg att Banco Popular var i en situation där kreditinstitutet fallerar eller sannolikt kommer att fallera. I dessa artiklar anges också att det inte fanns några andra åtgärder som kunde hindra denna banks fallissemang inom rimlig tid och slutligen att en resolutionsåtgärd i form av ett verktyg för

försäljning av nämnda banks affärsverksamhet var nödvändig för att säkerställa att bankens kritiska funktioner kunde fortsätta att fungera och för att undvika betydande negativa effekter på den finansiella stabiliteten.

58 I artikel 5.1 i den omtvistade resolutionsordningen beslutade SRB därför följande:

”Det resolutionsverktyg som tillämpas på Banco Popular är försäljning av affärsverksamhet enligt artikel 24 i [SRM-förordningen] genom överlåtelse av aktier till en köpare. Nedskrivningen och konverteringen av kapitalinstrument ska genomföras omedelbart för användningen av verktyget för försäljning av affärsverksamhet.”

59 I artikel 6 i den omtvistade resolutionsordningen anges villkoren för denna nedskrivning och försäljningen av verksamheten. I artikel 6.1 i nämnda resolutionsordning beslutade SRB således att

– först minska det nominella aktiekapitalet i Banco Popular med 2 098 429 046 euro, vilket ledde till att 100 procent av aktierna i Banco Popular drogs in,

– därefter omvandla hela kapitalbeloppet för övriga primärkapitalinstrument som emitterats av Banco Popular och som var i omlopp vid tidpunkten för beslutet om den omtvistade resolutionsordningen till nyemitterade aktier i Banco Popular (nedan kallade de nya aktierna I),

– därefter minska det nominella värdet av de nya aktierna I till noll, vilket ledde till att 100 procent av de nya aktierna I drogs in, och,

– slutligen omvandla hela kapitalbeloppet för de supplementärkapitalinstrument som emitterats av Banco Popular och som var i omlopp vid tidpunkten för beslutet om resolution och de nya aktier som emitterats av Banco Popular (nedan kallade de nya aktierna II).

60 I artikel 6.3 i den omtvistade resolutionsordningen föreskrivs att dessa åtgärder för nedskrivning och konvertering ska grundas på värdering 2, som bekräftas av resultatet av det öppna och transparenta försäljningsförfarande som Frob hade genomfört.

61 I artikel 6.5 i den omtvistade resolutionsordningen angav SRB att den utövade sina befogenheter enligt artikel 24.1 a i SRM-förordningen, rörande verktyget för försäljning av affärsverksamhet, och att den förordnade att de ”nya aktierna II” skulle överlåtas till Banco Santander, fritt och oberoende av tredje parts rättigheter eller förmånsrätt, mot betalning av en köpeskilling på en euro. SRB uppgav att köparen redan hade samtyckt till överlåtelsen.

62 SRB angav även att överlåtelsen av de ”nya aktierna II” skulle ske på grundval av förvärvarens bindande anbud av den 7 juni 2017 och skulle genomföras av Frob.

63 Den omtvistade resolutionsordningen överlämnades till kommissionen för godkännande den 7 juni 2017.

64 Samma dag antog denna institution beslut 2017/1246 om godkännande av den omtvistade resolutionsordningen och delgav SRB detta beslut. Av skäl 4 i nämnda beslut framgår följande:

”Kommissionen ställer sig bakom resolutionsordningen. Kommissionen instämmer i synnerhet med den motivering som lämnats av [SRB] till varför en resolution är nödvändig för allmänintresset i enlighet med artikel 18.5 i [SRM-förordningen].”

65 Den 7 juni 2017 delgav SRB även Frob den omtvistade resolutionsordningen, samtidigt som SRB på sin webbplats offentliggjorde ett meddelande i vilket SRB informerade om att resolutionsordningen hade antagits, tillsammans med en underrättelse som sammanfattade effekterna av resolutionen

66 Samma dag antog Frob de åtgärder som var nödvändiga för att genomföra den omtvistade resolutionsordningen, i enlighet med artikel 29 i SRM-förordningen.

D. Faktiska omständigheter som hänför sig till tiden efter antagandet av den omtvistade resolutionsordningen

67 Den 14 juni 2018 översände Deloitte till SRB den värdering av skillnaden i behandling som föreskrivs i artikel 20.16–20.18 i SRM-förordningen, och som hade genomförts för att fastställa huruvida aktieägarna och borgenärerna skulle ha behandlats bättre om Banco Popular hade varit föremål för ett normalt insolvensförfarande. Den 31 juli 2018 översände Deloitte ett tillägg till denna värdering till SRB, i vilket vissa formella fel i rapporten korrigerades.

68 Den 11 juli 2017 offentliggjorde SRB på sin webbplats en icke-konfidentiell version av den omtvistade resolutionsordningen. I denna version maskerade SRB bland annat vissa uppgifter i skälen 23–26 i den omtvistade resolutionsordningen, avseende Banco Populars likviditetskris, och motsvarande delar av artikel 6.3 och 6.4 i samma resolutionsordning avseende utövandet av nedskrivnings- och konverteringsbefogenheten.

69 I juli 2017 offentliggjorde ECB på sin webbplats en icke-konfidentiell version av sin bedömning att Banco Popular var i en situation där banken fallerar eller sannolikt kommer att fallera.

70 Den 2 februari och den 31 oktober 2018 offentliggjorde SRB mindre redigerade icke-konfidentiella versioner av den omtvistade resolutionsordningen, i vilka vissa uppgifter som tidigare hade maskerats och som avses i punkt 68 ovan, med undantag för vissa sifferuppgifter, var synliga. I detta sammanhang offentliggjorde den även icke-konfidentiella versioner av värderingarna 1 och 2.

III. Förfarandet vid tribunalen och den överklagade domen

71 Genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 18 september 2017 väckte sökanden (klaganden i förevarande mål om överklagande) talan om ogiltigförklaring av den omtvistade resolutionsordningen och av beslut 2017/1246.

A. Förfarandet vid tribunalen

72 Genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 15 november 2017 begärde SRB att tribunalen i enlighet med artikel 92.3 i tribunalens rättegångsregler skulle vidta åtgärder för bevisupptagning i form av företeendet av vissa handlingar som nämns i bilagan till denna ansökan. Genom beslut av den 30 november 2017 beslutade tribunalen att i detta skede av förfarandet avslå denna ansökan.

73 Genom ansökningar som inkom till tribunalens kansli den 6 och den 30 november 2017 samt den 5 och den 13 december 2017 begärde Banco Santander, rådet, Konungariket Spanien och Europaparlamentet att få intervenera i förevarande förfarande till stöd för kommissionens och SRB:s yrkanden. Genom beslut av den 6 augusti 2018 respektive den 12 april 2019 biföll tribunalen interventionsansökningarna.

74 Den 16 februari 2018 uppmanade tribunalen, som en åtgärd för processledning enligt artikel 89 i rättegångsreglerna, SRB att inge den senaste icke-konfidentiella versionen av den omtvistade resolutionsordningen och en icke-konfidentiell version av värdering 2, som publicerats på dess webbplats. SRB ingav handlingarna inom den fastställda fristen.

75 Genom skrivelse som ingavs till tribunalens kansli den 21 januari 2020 framförde sökanden en ny grund med stöd av artikel 84 i rättegångsreglerna. Kommissionen, SRB, Konungariket Spanien, parlamentet, rådet och Banco Santander yttrade sig däröver inom de fastställda fristerna.

76 Genom skrivelse som ingavs till tribunalens kansli den 2 oktober 2020 erbjöd sig sökanden att inge ny bevisning med tillämpning av artikel 85.3 i rättegångsreglerna. Kommissionen, SRB, Konungariket Spanien, parlamentet, rådet och Banco Santander yttrade sig däröver inom den fastställda fristen.

77 Den 16 mars 2021 förelade tribunalen, som en åtgärd för processledning enligt artikel 89 i rättegångsreglerna kommissionen och SRB att förete ett antal handlingar. Genom skrivelser av den 30 mars och den 20 april 2021 svarade SRB att de begärda handlingarna helt eller delvis var konfidentiella och att de kunde företes om tribunalen så skulle begära som en åtgärd för processledning.

78 Genom beslut av den 12 maj 2021 förelade tribunalen SRB, med stöd av dels artikel 24 första stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol, dels artiklarna 91 b, 92.3 och 103 i rättegångsreglerna, att inkomma med fullständiga versioner av resolutionsordningen, värdering 2 och ECB:s bedömning av den 6 juni 2017 om huruvida Banco Popular var i en situation där kreditinstitutet fallerar eller sannolikt kommer att fallera, samt en fullständig och icke-konfidentiell version av Banco Populars skrivelse till ECB av den 6 juni 2017, inbegripet dess bilaga, och ECB:s skrivelse till Banco Popular av den 18 maj 2017.

79 Genom beslut av den 9 juni 2021 förordnade tribunalen att de konfidentiella versionerna av de handlingar som SRB hade ingett för att verkställa beslutet av den 12 maj 2021 skulle avlägsnas från handlingarna i målet och översände Banco Populars skrivelse till ECB av den 6 juni 2017, utan bilaga, till sökanden, Konungariket Spanien, parlamentet, rådet och Banco Santander.

B. Den överklagade domen

80 Sökanden hade åberopat tio grunder till stöd för sin talan.

81 Som första grund har det gjorts gällande att motiveringsskyldigheten och rätten till försvar enligt artiklarna 15 och 296 FEUF respektive artiklarna 42 och 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan) har åsidosatts. Den andra grunden avsåg åsidosättande av principen att ingen kan åberopa egen brottslig gärning till sitt försvar (*nemo auditur propriam turpitudinem allegans*) och artikel 88 i SRM-förordningen. Den tredje grunden avsåg en invändning om rättsstridighet, i vilken det gjordes gällande att artiklarna 21 och 24 i SRM-förordningen strider mot principerna om delegering av befogenheter. I den fjärde grunden

framställde sökanden en invändning om rättsstridighet och gjorde gällande att artiklarna 15 och 22 i SRM-förordningen strider mot rätten till egendom enligt artikel 17 i stadgan, och proportionalitetsprincipen i artikel 5.4 FEU. Som femte grund framställde sökanden en invändning om rättsstridighet genom att göra gällande att artiklarna 18 och 20 i SRM-förordningen strider mot rätten att yttra sig enligt artiklarna 17 och 41 i stadgan. Den sjätte grunden avsåg åsidosättande av rätten till egendom enligt artikel 17 i stadgan och åsidosättande av artikel 5.4 FEU. Den sjunde grunden avsåg åsidosättande av rätten att yttra sig enligt artiklarna 17 och 41 i stadgan. Den åttonde grunden avsåg åsidosättande av artikel 18 i SRM-förordningen, omsorgsplikten och artikel 296 FEUF. Den nionde grunden avsåg åsidosättande av artiklarna 14 och 20 i förordningen, omsorgsplikten och artikel 296 FEUF. Den tionde grunden avsåg åsidosättande av artikel 14 i nämnda förordning, omsorgsplikten och artikel 296 FEUF.

82 Genom den överklagade domen ogillade tribunalen talan i dess helhet.

83 I denna dom ogillade tribunalen även sökandens begäran om åtgärder för processledning och bevisupptagning.

IV. Parternas yrkanden i målet om överklagande

84 Klaganden har yrkat att domstolen ska

– upphäva den överklagade domen,

– bifalla klagandens yrkanden vid tribunalen om ogiltigförklaring av den omtvistade resolutionsordningen och beslut 2017/1246 och att artiklarna 15 och 22 i SRM-förordningen ska förklaras inte vara tillämpliga, i enlighet med artikel 277 FEUF, och

– förplikta kommissionen och SRB att ersätta rättegångskostnaderna i båda instanserna.

85 Kommissionen, SRB, parlamentet, rådet, Konungariket Spanien och Banco Santander har yrkat att domstolen ska ogilla överklagandet och förplikta klaganden att ersätta rättegångskostnaderna.

86 För det fall att domstolen bifaller överklagandet och i enlighet med artikel 61 i stadgan för Europeiska unionens domstol beslutar att själv pröva talan om ogiltigförklaring, har Banco Santander, i enlighet med artikel 264 andra stycket FEUF, yrkat att domstolen ska begränsa räckvidden av sin kommande dom genom att fastställa verkningarna av försäljningen av Banco Popular till Banco Santander. Rådet har i samma fall yrkat att domstolen ska fastställa att det inte finns något som påverkar lagenligheten av artiklarna 15, 18, 20, 21, 22 och 24 i SRM-förordningen.

V. Prövning av överklagandet

87 Klaganden har till stöd för sitt överklagande åberopat åtta grunder, vilka avser åsidosättande av

– artikel 18 i SRM-förordningen, omsorgsplikten och artikel 296 FEUF (första grunden),

– artiklarna 14 och 20 i SRM-förordningen, omsorgsplikten och artikel 296 FEUF (den andra grunden),

– omsorgsplikten, artiklarna 17 och 47 i stadgan och artikel 14 i SRM-förordningen (den tredje grunden),

– rätten till försvar enligt artikel 47 i stadgan och artikel 296 FEUF (fjärde grunden),

– artikel 296 FEUF och rätten till försvar enligt artikel 47 i stadgan vad gäller sekretessen för den omtvistade resolutionsordningen och värdering 2 (femte grunden),

– artikel 47 i stadgan och artikel 6 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, vilken undertecknades i Rom den 4 november 1950 (nedan kallad Europakonventionen), i den del tribunalen ogillade klagandens begäran om företeende av handlingar (sjätte grunden),

– artiklarna 17 och 52 i stadgan, i den del tribunalen ogillade invändningen om rättsstridighet avseende artiklarna 15 och 22 i SRM-förordningen (sjunde grunden), och

– artiklarna 17 och 52 i stadgan och artikel 5.4 FEU (åttonde grunden).

A. Inledande anmärkningar

88 Det ska inledningsvis påpekas att klaganden, genom den talan som ligger till grund för förevarande överklagande, hade yrkat att såväl den omtvistade resolutionsordningen som beslut 2017/1246 skulle ogiltigförklaras.

89 Även om domstolen i sin dom av den 18 juni 2024, kommissionen/SRB (C-551/22 P, EU:C:2024:520, punkterna 102 och 103), redan har slagit fast att den omtvistade resolutionsordningen inte utgör en akt mot vilken talan kan väckas, i den mening som avses i artikel 263 fjärde stycket FEUF, vilket innebär att en talan inte kan tas upp till prövning i den del den är riktad mot denna resolutionsordning, uppvisar beslut 2017/1246, genom vilket kommissionen godkände resolutionsordningen, sådana egenskaper som utmärker en akt som kan bli föremål för en talan om ogiltigförklaring enligt artikel 263 fjärde stycket FEUF.

90 Domstolen har emellertid preciserat att inom ramen för en talan om ogiltigförklaring av ett kommissionsbeslut, såsom beslut 2017/1246, får berörda fysiska eller juridiska personer göra gällande att den resolutionsordning som institutionen har godkänt, och därigenom gett bindande rättsverkan, är rättsstridig, vilket garanterar dem ett tillräckligt domstolsskydd. Kommissionen ska dessutom, genom ett sådant godkännande, anses godta de omständigheter och skäl som anges i resolutionsordningen, vilket innebär att kommissionen, i förekommande fall, måste försvara dem inför unionsdomstolarna (dom av den 18 juni 2024, kommissionen/SRB, C-551/22 P, EU:C:2024:520, punkt 96 och där angiven rättspraxis).

91 Det är mot denna bakgrund som domstolen ska pröva de grunder genom vilka den omtvistade resolutionsordningens lagenlighet har bestritts.

B. Den första, den fjärde, den femte och den sjätte grunden: Åsidosättande av artikel 296 FEUF, artikel 18 i SRM-förordningen, SRB:s omsorgsplikt, artikel 47 i stadgan, artikel 6 i Europakonventionen och den kontradiktoriska principen

92 Genom den första, den fjärde, den femte och den sjätte grunden, vilka ska prövas först, har klaganden gjort gällande att tillgång till den fullständiga versionen av bland annat den omtvistade resolutionsordningen samt värderingarna 1 och 2 var nödvändig för att klaganden skulle kunna utöva sin rätt till ett effektivt rättsmedel (den femte grunden), att motiveringen av den omtvistade resolutionsordningen var otillräcklig och motsägelsefull på grund av de uppgifter som maskerats i denna och i värderingarna 1 och 2 (den första och den fjärde grunden) och att tribunalen följaktligen, som en åtgärd för processledning, borde ha förordnat om att dessa handlingar och kompletterande handlingar skulle företes i sin helhet (den sjätte grunden).

1. Den femte grunden

93 Klaganden har som femte grund gjort gällande att tribunalen tillämpade artikel 296 FEUF och artikel 47 i stadgan felaktigt när den, i punkterna 354–402 i den överklagade domen, slog fast att tillgång till de konfidentiella uppgifterna i den omtvistade resolutionsordningen och värdering 2 inte var nödvändig för att klaganden skulle kunna utöva sin rätt till ett effektivt rättsmedel. Denna grund består av fyra delar.

a) Parternas argument

94 Genom den femte grundens första del har klaganden gjort gällande att denne, i motsats till vad tribunalen slog fast i punkterna 356–359 i den överklagade domen, hade rätt enligt artikel 296 FEUF och artikel 47 i stadgan att få tillgång till den fullständiga versionen av den omtvistade resolutionsordningen, även om klaganden inte var dess adressat.

95 Klaganden har i detta sammanhang hävdat att denne, enligt artikel 88.1 i SRM-förordningen, borde ha getts tillgång till den omtvistade resolutionsordningen i dess helhet i syfte att väcka talan. Klaganden har dessutom erinrat om att rätten att få kännedom om motiveringen av en rättsakt inte endast gäller för dem som rättsakten riktar sig till, utan även för utomstående som berörs av densamma. Även om det under dessa omständigheter ankommer på dessa personer att begära att få ta del av hela texten i ett sådant beslut, börjar fristen för att väcka talan löpa först då dessa personer får exakt kännedom om innehållet i och skälen till den aktuella akten, så att de kan utnyttja sin rätt att väcka talan. Under år 2017 begärde klaganden att få tillgång till den omtvistade resolutionsordningen i fulltext.

96 Genom den femte grundens andra del har klaganden gjort gällande att tribunalen åsidosatte artikel 296 FEUF och artikel 47 i stadgan genom att, i punkterna 381 och 388 i den överklagade domen, slå fast att offentliggörandet av en maskerad version av den omtvistade resolutionsordningen var förenligt med artikel 88 i SRM-förordningen.

97 Den ursprungligen publicerade versionen av den omtvistade resolutionsordningen hindrade nämligen klaganden från att få kännedom om resolutionsmålen och från att få tillgång till värdering 1. Inte heller den aktuella versionen av den omtvistade resolutionsordningen gör det möjligt att få kännedom om alla dessa mål eller att förstå omfattningen av Banco Populars likviditetskris, skälen till att det akuta likviditetsstödet inte kunde genomföras och skälen till valet av ett värde på minus 8,2 miljarder euro för nedskrivning.

98 Enligt klaganden bekräftas denna kritik av den omständigheten att tribunalen den 16 februari 2018 ålade SRB att inkomma med en fullständigare version av dessa handlingar och av den omständigheten att den överklagade domen, enligt klaganden, huvudsakligen grundar sig på uppgifter som gjorts tillgängliga år 2018. I motsats till vad tribunalen slog fast, i punkterna 389–393 i den överklagade domen, grundar sig de beslut varigenom SRB:s överklagandepanel den 28 november 2017 och den 19 juni 2018, vilka senare gav tillgång till nämnda handlingar, inte på något sätt på den tid som förflutit sedan den omtvistade resolutionsordningen antogs.

99 Genom den femte grundens tredje del har klaganden gjort gällande att tribunalen åsidosatte artikel 296 FEUF och artikel 47 i stadgan när den, i punkterna 394–395 i den överklagade domen, slog fast att rätten till försvar inte hade åsidosatts, eftersom klaganden kunde väcka talan och yttra sig över de nya versionerna av den omtvistade resolutionsordningen. Enligt klaganden innebär emellertid inte enbart den omständigheten att det är möjligt att väcka talan att rätten till försvar har kunnat utövas på ett effektivt sätt. Klaganden anser att de personer som berörs av ett beslut måste ha rätt att begära att få ta del av beslutet i dess helhet för att kunna väcka talan om ogiltigförklaring. När inte all information finns tillgänglig är det nämligen omöjligt att utforma och fullt ut utveckla lämpliga rättsmedel. Det är dessutom mycket svårt att åberopa nya grunder efter det att ansökan har ingetts till tribunalen. Detta påstående bekräftas av den omständigheten att de två nya grunder som hade åberopats i repliken i första instans inte beaktades eller till och med avvisades av tribunalen i punkterna 701–704 och 710–713 i den överklagade domen.

100 Vidare slog tribunalen, i punkterna 396 och 397 i den överklagade domen, felaktigt fast att avsaknaden av motivering kan rättas till i efterhand, eftersom de konfidentiella uppgifterna redan från början fanns i den omtvistade resolutionsordningen, i värdering 1 och i värdering 2, trots att de inte hade lämnats ut till klaganden.

101 Genom den femte grundens fjärde del har klaganden gjort gällande att tribunalen åsidosatte artikel 296 FEUF och artikel 47 i stadgan genom att i beslut av den 9 juni 2021, som avses i punkt 723 i den överklagade domen, slå fast att den omtvistade resolutionsordningen, värdering 2 och bedömningen av huruvida Banco Popular fallerar eller sannolikt kommer att fallera inte var relevanta för utgången i målet. Klaganden har i detta avseende påpekat att syftet med att begära att få tillgång till dessa handlingar är att kunna anföra nya argument, eller till och med nya grunder.

102 Dessutom är de fullständiga versionerna av nämnda handlingar allmänt kända inte bara för SRB och kommissionen, utan även för tribunalen, och de har därför nödvändigtvis en viss inverkan på deras uppfattning av de argument som framförs. I punkt 278 i den överklagade domen grundade sig tribunalen exempelvis på bilagan till Banco Populars skrivelse till ECB av den 6 juni 2017, trots att denna handling inte hade delgetts klaganden. Under dessa omständigheter strider det mot den kontradiktoriska principen att inte lämna ut nämnda handlingar.

103 Kommissionen och Banco Santander har gjort gällande att den femte grunden inte kan tas upp till prövning, eftersom klaganden endast har upprepat eller ordagrant återgett de grunder och argument som hade anförts vid tribunalen. SRB har gjort gällande att den tredje delen av denna grund inte kan tas upp till prövning, eftersom klagandens argument till stöd för denna delgrund, det vill säga att denne behövde ha tillgång till samtliga uppgifter innan denne ingav sin ansökan, anförts för första gången i överklagandet.

104 I sak har kommissionen, SRB, Konungariket Spanien och Banco Santander gjort gällande att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser den femte grunden.

b) Domstolens bedömning

1) Upptagande till prövning

105 Vad för det första gäller kommissionens och Banco Santanders invändning om rättegångshinder erinrar domstolen om att det enligt fast rättspraxis följer av artikel 256.1 andra stycket FEUF, artikel 58 första stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol, och artiklarna 168.1 d och 169.2 i domstolens rättegångsregler att det i ett överklagande klart ska anges på vilka punkter den dom som det yrkas upphävande av ifrågasätts samt de rättsliga grunder som särskilt åberopas till stöd för detta yrkande, vid äventyr av att överklagandet eller grunden i fråga ska avvisas. Ett överklagande som inte innehåller något argument som särskilt syftar till att visa att det har skett en felaktig rättstillämpning i den överklagade domen eller i det överklagade beslutet och som enbart upprepar eller återger de grunder och argument som redan har anförts vid tribunalen, inbegripet sådana som avser omständigheter som tribunalen uttryckligen har underkänt, uppfyller inte kraven på motivering enligt dessa bestämmelser. Ett sådant överklagande utgör i själva verket endast en begäran om omprövning av den ansökan som ingetts till tribunalen, vilket faller utanför domstolens behörighet (dom av den 11 januari 2024, Planistat Europe och Charlot/kommissionen, C-363/22 P, EU:C:2024:20, punkterna 40 och 41 och där angiven rättspraxis).

106 När en klagande har ifrågasatt tribunalens tolkning eller tillämpning av unionsrätten kan dock de rättsfrågor som prövades i första instans på nytt dryftas inom ramen för ett överklagande. Om en klagande inte på detta sätt kunde utforma sitt överklagande med stöd av grunder och argument som redan åberopats vid tribunalen, så skulle nämligen överklagandeinstitutet förlora en del av sin betydelse (dom av den 12 september 2006, Reynolds Tobacco m.fl./kommissionen, C-131/03 P, EU:C:2006:541, punkt 51, och dom av den 9 juli 2020, Haswani/rådet, C-241/19 P, EU:C:2020:545, punkt 50 och där angiven rättspraxis).

107 I förevarande fall syftar den femte grunden för överklagandet i huvudsak till att ifrågasätta tribunalens beslut i flera rättsfrågor som den hade att pröva i första instans, bland annat vad gäller institutionernas motiveringsskyldighet enligt artikel 296 FEUF och rätten till ett effektivt domstolsskydd, vilken garanteras i artikel 47 i stadgan. I den utsträckning som denna grund anger tydligt på vilka punkter den överklagade domen kritiseras och vilka argument som den stöder sig på kan den inte avvisas i sin helhet.

108 I den mån som klaganden, genom den femte grundens andra del, har bestritt punkterna 389–393 i den överklagade domen med motiveringen att SRB:s överklagandepanel, i sina beslut av den 28 november 2017 och av den 19 juni 2018, som svar på klagandens ansökningar om till gång till handlingarna, hade beaktat den tid som hade förflutit sedan antagandet av den omtvistade resolutionsordningen för att bedöma huruvida vissa uppgifter var konfidentiella, har klaganden emellertid inte hävdat, och än mindre styrkt, att tribunalen missuppfattade bevisningen när den, i punkt 392 i den överklagade domen, fann att eftersom dessa beslut antogs mer än sex månader respektive ett år efter det att den omtvistade resolutionsordningen antogs, kan den tid som därigenom förflutit ha påverkat denna panels bedömning av huruvida de villkor som gäller för sådan sekretess var uppfyllda.

109 Enligt fast rättspraxis framgår det av artikel 256.1 FEUF och artikel 58 första stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol att ett överklagande ska vara begränsat till rättsfrågor och att tribunalen således är ensam behörig att fastställa och bedöma de relevanta faktiska omständigheterna och bevisningen. Bedömningen av omständigheterna och bevisningen är

således inte, utom då uppgifter har missuppfattats, en rättsfråga som i sig är underställd domstolens kontroll i ett överklagande (dom av den 25 januari 2022, kommissionen/European Food m.fl., C-638/19 P, EU:C:2022:50, punkt 71 och där angiven rättspraxis).

110 Den femte grundens andra del kan således inte tas upp till prövning i den del den avser punkterna 389–393 i den överklagade domen.

111 Vad slutligen gäller den tredje delen av denna grund, har SRB fel i sin invändning att denna delgrund inte kan upptas till prövning på grund av att klaganden för första gången i sitt överklagande har anfört argumentet de att denne behövde ha tillgång till samtliga uppgifter för att kunna utöva sin talerätt. Det framgår nämligen av ansökan genom vilken talan väcktes i första instans att klaganden, efter att SRB vägrat att lämna ut dessa uppgifter, begärde att tribunalen skulle förordna om företeende av bland annat den fullständiga versionen av den omtvistade resolutionsordningen och värdering 1 för att klaganden, på ett ändamålsenligt sätt, skulle kunna kontrollera att bland annat de villkor som, i artiklarna 18 och 20 i SRM-förordningen, uppställs för att anta en resolutionsåtgärd är uppfyllda.

2) Prövning i sak

112 Genom den femte grunden, som består av fyra delar, har klaganden i huvudsak gjort gällande att denne, enligt artiklarna 296 FEUF och artikel 47 i stadgan, borde ha getts tillgång till de fullständiga versionerna av den omtvistade resolutionsordningen och de förberedande värderingarna, inbegripet de konfidentiella uppgifterna i dessa handlingar. Utan att i sig ifrågasätta huruvida motiveringen av den omtvistade resolutionsordningen är tillräcklig, har klaganden kritiserat den omständigheten att vissa skäl och upplysningar i den ursprungliga versionen av resolutionsordningen ursprungligen hade maskerats i den version som publicerades på internet och inte lämnades ut förrän delvis efter det att talan hade väckts.

113 Domstolen erinrar i detta sammanhang inledningsvis om att motiveringsskyldigheten utgör en väsentlig formföreskrift som ska särskiljas från frågan huruvida motiveringen är välgrundad, vilken är hänförlig till frågan huruvida den omtvistade rättsakten är lagenlig i materiellt hänseende (dom av den 18 januari 2024, Jenkinson/rådet m.fl., C-46/22 P, EU:C:2024:50, punkt 130 och där angiven rättspraxis).

114 Det framgår av fast rättspraxis att det av den motivering som krävs enligt artikel 296 FEUF klart och tydligt ska framgå hur den institution som har antagit rättsakten har resonerat, så att den som berörs därav kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och så att behörig domstol ges möjlighet att utföra sin prövning. Det krävs härvidlag inte att samtliga faktiska och rättsliga omständigheter anges i motiveringen, eftersom bedömningen av huruvida en motivering är tillräcklig inte ska ske endast utifrån rättsaktens ordalydelse, utan även utifrån sammanhanget och samtliga rättsregler på det ifrågavarande området samt utifrån det intresse av att få förklaringar som de till vilka rättsakten är riktad kan ha (se, för ett liknande resonemang, dom av den 8 maj 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg/ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, punkterna 85 och 87, och dom av den 29 september 2022, ABLV Bank/SRB, C-202/21 P, EU:C:2022:734, punkt 193 och där angiven rättspraxis).

115 Domstolen har dessutom redan slagit fast att graden av precision i ett besluts motivering ska anpassas till de faktiska möjligheterna och de tekniska och tidsmässiga villkor under vilka rättsakten antas. När unionsinstitutioner avfattar en rättsakt behöver de således inte ta ställning till omständigheter som uppenbart saknar direkt samband med saken eller föregripa möjliga

invändningar (se, för ett liknande resonemang, dom av den 10 juli 2008, Bertelsmann och Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, punkt 167 och där angiven rättspraxis, och dom av den 6 november 2012, Éditions Odile Jacob/kommissionen, C-551/10 P, EU:C:2012:681, punkt 48).

116 När det gäller artikel 47 i stadgan kräver effektiviteten av den domstolsprövning som garanteras i denna artikel, enligt domstolens fasta praxis, att den berörda personen måste ha möjlighet att få kännedom om de skäl som ligger till grund för det beslut som fattats rörande honom eller henne, antingen genom att läsa själva beslutet eller genom att på begäran underrättas om skälen för beslutet, utan att detta påverkar den behöriga domstolens rätt att kräva att den aktuella myndigheten anger dessa. Detta är nödvändigt för att den berörde ska kunna ta till vara sina rättigheter under bästa möjliga förutsättningar och, med kännedom om samtliga omständigheter, kunna avgöra huruvida det finns anledning att väcka talan vid behörig domstol samt för att behörig domstol fullt ut ska kunna genomföra legalitetskontrollen av det aktuella nationella beslutet (dom av den 4 juni 2013, ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, punkt 53 och där angiven rättspraxis, och dom av den 24 november 2020, Minister van Buitenlandse Zaken, C-225/19 och C-226/19, EU:C:2020:951, punkt 43).

117 Vad närmare bestämt gäller underrättelse om skälen till andra personer än den till vilken en rättsakt är riktad, har domstolen redan slagit fast att unionens institutioner, organ och byråer – enligt principen om skydd för affärshemligheter, som är en allmän princip i unionsrätten, vilken bland annat har kommit till konkret uttryck i artikel 339 FEUF – i princip är skyldiga att inte avslöja hemliga uppgifter som en privat aktör har lämnat för dennes konkurrenter (se dom av den 15 juli 2021, kommissionen/Landesbank Baden-Württemberg och SRB, C-584/20 P och C-621/20 P, EU:C:2021:601, punkt 109 och där angiven rättspraxis).

118 För att säkerställa att dessa skyldigheter iakttas har domstolen, på flera områden inom unionsrätten, slagit fast att motiveringen av en rättsakt som går en enskild emot, vilken grundar sig på en bedömning av privata aktörers relativa ställning, i viss mån kan begränsas för att skydda uppgifter om dessa aktörer som omfattas av skyddet för affärshemligheter. Skyldigheten att iaktta affärssekretess får emellertid inte leda till att motiveringsskyldigheten förlorar sitt väsentliga innehåll. Även om en sådan rättsakt, med hänsyn till skyldigheten att iaktta skyddet för affärshemligheter, kan anses vara tillräckligt motiverad även om den inte innehåller samtliga sifferuppgifter som resonemanget grundar sig på, så ska det av motiveringen klart och tydligt framgå hur kommissionen har resonerat och vilken metod som använts (se, för ett liknande resonemang, dom av den 1 juli 2008, Chronopost och La Poste/UFEX m.fl., C-341/06 P och C-342/06 P, EU:C:2008:375, punkterna 108–111, dom av den 21 december 2016, Club Hotel Loutraki m.fl./kommissionen, C-131/15 P, EU:C:2016:989, punkt 48, och dom av den 15 juli 2021, kommissionen/Landesbank Baden-Württemberg och SRB, C-584/20 P och C-621/20 P, EU:C:2021:601, punkterna 110, 111 och 120).

119 Inom ramen för det system som inrättats genom SRM-förordningen preciseras kravet på att iaktta den tystnadsplikt som föreskrivs i artikel 339 FEUF bland annat genom artikel 88.1 andra stycket i denna förordning, enligt vilken SRB inte får lämna ut information som omfattas av tystnadsplikt till en annan offentlig eller privat enhet, utom när så krävs i samband med rättsliga förfaranden. I artikel 90.4 i nämnda förordning föreskrivs dessutom att de personer som är föremål för SRB:s beslut ska ha rätt att få tillgång till SRB:s handlingar i ärendet, med förbehåll för andra personers berättigade intresse av att deras affärshemligheter skyddas. I samma bestämmelse anges uttryckligen att rätten till tillgång till handlingarna i ärendet inte ska omfatta konfidentiella uppgifter eller SRB:s interna förberedande handlingar.

120 När det gäller den första, den andra och den tredje delen av denna grund, vilka ska prövas tillsammans, följer det av det ovan anförda att tribunalen gjorde en riktig bedömning när den, i punkt 357 i den överklagade domen, slog fast att eftersom klaganden inte var mottagare av den omtvistade resolutionsordningen, vilken var riktad till Frob, behövde klaganden under alla omständigheter inte underrättas om hela resolutionsordningen.

121 I punkt 381 i den överklagade domen konstaterade tribunalen dessutom att klaganden i sin talan i första instans inte hade anfört något specifikt argument för att visa att förklaringen om sekretess för de uppgifter som hade maskerats i den omtvistade resolutionsordningen stred mot principen om öppenhet. Under dessa omständigheter gjorde tribunalen inte sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den, i punkt 388 i den överklagade domen, fann att den rättspraxis som det erinrats om i punkterna 117 och 118 ovan ska tillämpas genom analogi på de konfidentiella uppgifter som SRB innehade, i den mening som avses i artikel 88.1 andra stycket i SRM-förordningen. Enligt denna rättspraxis har en tredje person som berörs av en sådan resolutionsordning emellertid inte alltid rätt att erhålla en fullständig version av densamma.

122 I motsats till vad klaganden har gjort gällande inom ramen för den femte grundens första del, utgör den omständigheten att förbudet mot att lämna ut uppgifter som omfattas av kraven på tystnadsplikt är tillämpligt enligt artikel 88.1 andra stycket i SRM-förordningen, ”utom när så krävs i samband med rättsliga förfaranden”, inte hinder för denna tolkning.

123 Detta förbehåll, som innebär en avvägning mellan de krav som följer av artikel 339 FEUF, å ena sidan, och artikel 296 FEUF och artikel 47 i stadgan, å andra sidan, ska nämligen tolkas mot bakgrund av den rättspraxis som det erinrats om i punkterna 117 och 118 ovan. Domstolen anser således att SRB enligt artikel 88.1 andra stycket i SRM-förordningen var skyldig att i den omtvistade resolutionsordningen klart och tydligt ange hur den resonerat och vilken metod som den använt. Det krävs däremot inte att uppgifter som omfattas av affärshemligheter och särskilt samtliga sifferuppgifter som omnämns i denna resolutionsordning lämnas ut, vilket bekräftas av skäl 116 i förordningen.

124 Det framgår nämligen av detta skäl att ”information om innehållet och de närmare uppgifterna i resolutionsplanerna och resultatet av en bedömning av de planerna kan få vittgående konsekvenser, särskilt för företagen i fråga, måste beaktas”, med följden att ”[d]et är därför nödvändigt att säkerställa att det finns lämpliga mekanismer för att upprätthålla sekretessen kring sådan information”.

125 Den sekretess som krävs enligt artikel 88.1 andra stycket i SRM-förordningen, jämförd med skäl 116 i samma förordning, syftar dessutom inte bara till att skydda de direkt berörda företagens särskilda intressen, utan även till att säkerställa att SRB på ett effektivt sätt kan utföra de uppgifter som den tilldelas genom nämnda förordning. För detta ändamål ger artikel 34.1 och 34.2 i SRM-förordningen SRB bland annat befogenhet att från kreditinstituten begära all information som SRB behöver för att kunna utföra sina uppgifter, utan att kraven på tystnadsplikt befriar dessa institut från skyldigheten att lämna denna information. Om det inte finns något förtroende för att den konfidentiella information som lämnas i princip kommer att förbli konfidentiell, så kan den smidiga överföring av information som är nödvändig för att utföra dessa uppgifter äventyras (se, analogt, beträffande direktiv 2004/39/EG om marknader för finansiella instrument, dom av den 19 juni 2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, punkterna 31–33).

126 Inom ramen för den femte grundens andra del har klaganden gjort gällande att tribunalen, i punkterna 381 och 388 i den överklagade domen, slog fast att offentliggörandet av en maskerad version av den omtvistade resolutionsordningen uppfyllde kraven i artikel 88.1 andra stycket i denna förordning. Detta argument grundar sig emellertid på en uppenbart felaktig tolkning av dessa punkter. De rör nämligen frågan huruvida resolutionsordningen är konfidentiell, utan att det prövas huruvida de skäl som anges i den icke-konfidentiella versionen av resolutionsordningen är tillräckliga. Klagandens argument går inte heller att förena med övervägandet i punkt 400 i den överklagade domen, av vilken det framgår att tribunalen inte behandlade argumenten avseende den påstått otillräckliga motiveringen i den icke-konfidentiella versionen av den omtvistade resolutionsordningen i punkterna 354–399 i den överklagade domen, utan i en annan del av den domen, nämligen i punkterna 330–353 i samma dom.

127 Vad i detta sammanhang gäller punkterna 394 och 395 i den överklagade domen påpekade tribunalen att det senare offentliggörandet av den icke-konfidentiella versionen av resolutionsordningen samt mindre maskerade versioner av resolutionsordningen och värderingarna 1 och 2 gjorde det möjligt för klaganden att väcka talan och framföra argument på grundval av dessa versioner. Tribunalens avsikt med detta påpekande var emellertid att bemöta klagandens argument att denne omöjligen kunde försvara sina rättigheter utan tillgång till de fullständiga versionerna av dessa handlingar. I dessa punkter slog tribunalen däremot inte fast att enbart den omständigheten att klaganden hade väckt talan räckte för att visa att klagandens rätt till ett effektivt rättsmedel hade iakttagits.

128 Eftersom tribunalens prövning i punkterna 354–399 i den överklagade domen, såsom har påpekats i punkt 126 ovan, inte avsåg påståendet att den motivering som hade lämnats i den omtvistade resolutionsordningen var otillräcklig, är klagandens argument avseende en sådan brist, som sammanfattas i punkterna 97 och 98 ovan, verkningslösa.

129 Slutligen grundar sig även kritiken mot punkterna 396 och 397 i den överklagade domen på en uppenbart felaktig tolkning av dessa punkter. Tribunalen avfärdade nämligen inte möjligheten att avhjälpa en otillräcklig motivering av en rättsakt när den konstaterade att SRB inte på något sätt hade kompletterat motiveringen till den omtvistade resolutionsordningen och värderingarna 1 och 2 med uppgifter som inte redan från början fanns i dessa handlingar. Enligt tribunalens konstateranden, vilka inte har bestritts av klaganden, har SRB tvärtom senare offentliggjort uppgifter på sin webbplats som redan från början fanns i nämnda handlingar, samtidigt som de ansågs vara konfidentiella.

130 Överklagandet kan således inte vinna bifall såvitt avser den femte grundens första, andra och tredje del, i den mån de kan tas upp till prövning.

131 Genom den fjärde delen av denna grund har klaganden påpekat att dennes avsikt med att begära att tribunalen skulle förordna om företeende av den omtvistade resolutionsordningen i dess helhet, värdering 2 och ECB:s bedömning av huruvida Banco Popular fallerar eller sannolikt kommer att fallera, var att försöka anföra nya argument, eller till och med nya grunder. Under dessa omständigheter anser klaganden att tribunalen åsidosatte artikel 296 FEUF och artikel 47 i stadgan när den, i det beslut av den 9 juni 2021 som avses i punkt 723 i den överklagade domen, slog fast att den fullständiga texten till dessa handlingar inte var relevant för utgången i målet i första instans.

132 Det ska i detta hänseende påpekas att eftersom skyddet för konfidentiella uppgifter, enligt artikel 88.1 andra stycket i SRM-förordningen, tolkad mot bakgrund av den rättspraxis som det erinrats om i punkterna 117 och 118 ovan, kan motivera att vissa sifferuppgifter utelämnades i motiveringen till den omtvistade resolutionsordningen, motiverar detta skydd även att klaganden inte kan bestrida dessa uppgifter. Den omständigheten att vissa sifferuppgifter i en sådan situation inte i sig kan bestridas är nämligen en direkt följd av den nödvändiga sammanjämkningen av de krav som följer av dels artikel 339 FEUF, dels artikel 296 FEUF och artikel 47 i stadgan, vilket enligt denna rättspraxis motiverar att uppgifter som omfattas av affärshemligheter inte lämnas ut.

133 Det ska preciseras att det inte är helt omöjligt att rikta invändningar mot dessa sifferuppgifter i en talan, eftersom det följer av samma rättspraxis att det av motiveringen av en rättsakt som går någon emot klart, och som innehåller sifferuppgifter, tydligt ska framgå hur och på vilket sätt beslutsfattaren har resonerat och vilka metoder som denne har använt. Brister i detta avseende ger den berörda personen rätt att väcka talan vid unionsdomstolen.

134 Under dessa omständigheter gjorde tribunalen sig inte skyldig till felaktig rättstillämpning när den, i det beslut av den 9 juni 2021 som avses i punkt 723 i den överklagade domen, slog fast att den fullständiga texten i dessa handlingar inte var relevant för utgången i målet i första instans.

135 Klaganden har hävdat att de uppgifter som inte lämnades ut kan ha påverkat tribunalens avgörande. Det är härvidlag tillräckligt att påpeka att klaganden inte har styrkt sina argument och att denne, i den mån överklagandet avser punkt 278 i den överklagade domen, grundar sig på en uppenbart felaktig tolkning av denna dom. Det framgår nämligen av själva ordalydelsen i denna punkt att tribunalen inte alls grundade sig på bilagan till Banco Populars skrivelse till ECB av den 6 juni 2017, utan endast återgav den information om denna bilaga som fanns i denna skrivelse. Klaganden har emellertid inte bestritt att denna skrivelse hade delgetts den.

136 Överklagandet kan således inte vinna bifall såvitt avser den femte grunden, eftersom den i vissa delar inte kan tas upp till prövning och i övriga delar inte kan leda till bifall för överklagandet.

2. Den första grunden

137 Klaganden har som första grund gjort gällande att tribunalen, i punkterna 275–327 i den överklagade domen, felaktigt slog fast att SRB hade iakttagit sin omsorgsplikt och artikel 296 FEUF vad gäller bedömningen av de resolutionsvillkor som föreskrivs i artikel 18.1 första stycket led a och b i SRM-förordningen. Grunden består av två delar.

a) Parternas argument

138 Inom ramen för den första grundens första del har klaganden gjort gällande att SRB, i motsats till vad tribunalen slog fast i punkterna 292–302 i den överklagade domen, hade åsidosatt artikel 18.1 första stycket led a och b i SRM-förordningen, sin omsorgsplikt och motiveringsskyldigheten enligt artikel 296 FEUF, genom att underlåta att på ett grundligt och opartiskt sätt utreda samtliga omständigheter avseende Banco Populars likviditetskris och att precisera skälen till varför den ansåg att denna kris inte var tillfällig.

139 Enligt klaganden var underlåtenheten att uppfylla kravet på likviditetstäckning inte en resolutionsgrund, utan medförde att ECB blev tvungen att ge Banco Popular tid att återställa sin situation, varvid ECB, i förekommande fall, kunde ålägga banken sanktioner, vilket den inte

gjorde. Klaganden anser att SRB grundade sig på ett enda kriterium, avseende frågan huruvida det, den 7 juni 2017, var möjligt att lämna ett akut likviditetsstöd, vilket enligt klaganden visar att krisen var tillfällig. Enligt EBA:s riktlinjer av den 6 augusti 2015 om tolkning av olika situationer i vilka ett kreditinstitut ska anses fallera eller sannolikt komma att fallera enligt artikel 32.6 i direktiv 2014/59 (EBA/GL/2015/07), vilka citeras i punkt 294 i den överklagade domen är det emellertid endast om en likviditetskris inte är tillfällig som den kan antas leda till att en situation där banken fallerar eller sannolikt kommer att fallera. Klaganden har med hänvisning till situationen för en annan bank hävdat att en likviditetskris måste pågå i mer än fem månader för att inte anses vara tillfällig.

140 Genom den första grundens andra del har klaganden gjort gällande att den överklagade domen innehåller en felaktig rättstillämpning vad avser hänsyn till SRB:s omsorgsplikt och artikel 296 FEUF, genom att tribunalen, i punkt 303 i den överklagade domen, slog fast att de omständigheter och skäl som föranledde ECB att dra slutsatsen att Banco Popular fallerade inte var relevanta. Med hänsyn till det stora utrymme för skönsmässig bedömning som SRB förfogar över inom ramen för artikel 18.1 första stycket led b och 18.4 första stycket led c i SRM-förordningen, är SRB skyldig att på ett grundligt och opartiskt sätt granska alla relevanta uppgifter och motivera sitt beslut mot bakgrund av dessa uppgifter. SRB kan således inte nöja sig med att hänvisa till ECB:s bedömning av huruvida Banco Popular fallerar eller sannolikt kommer att fallera.

141 I synnerhet borde tribunalen, i motsats till vad den slog fast i punkt 315 i den överklagade domen, ha undersökt skälen till att det akuta likviditetsstödet inte kunde lämnas till Banco Popular och huruvida det var möjligt för banken att erhålla ytterligare ett akut likviditetsstöd. SRB borde i detta syfte ha tagit reda på beloppet för det akuta likviditetsstöd som hade godkänts, det belopp som hade använts, det belopp som fanns tillgängligt och det ytterligare belopp av akut likviditetsstöd som kunde begäras. Tribunalens ståndpunkt att beviljandet av akut likviditetsstöd inte omfattas av SRB:s befogenheter bekräftar härvidlag att SRB inte har iakttagit sin omsorgsplikt.

142 Kommissionen har hävdat att den första grunden inte kan tas upp till prövning, eftersom klaganden endast har upprepat eller ordagrant återgett de grunder och argument som den anförde i sin talan i första instans, utan att förklara på vilket sätt tribunalen har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning. Enligt SRB har klaganden, för första gången i samband med överklagandet, gjort gällande att ett åsidosättande av likviditetstäckningskvoten inte är ett resolutionsskäl, att ECB inte har vidtagit sanktionsåtgärder mot Banco Popular för att banken inte uppfyllt kravet på likviditetstäckning och att begäran om ytterligare akut likviditetsstöd visar att likviditetskrisen var tillfällig.

143 Kommissionen, SRB, Konungariket Spanien och Banco Santander anser under alla omständigheter att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser den första grunden.

b) Domstolens bedömning

1) Upptagande till prövning

144 Klaganden har genom sin första grund ifrågasatt skälen till att tribunalen underkände klagandens åttonde grund i första instans, avseende att SRB hade åsidosatt artikel 18.1 första stycket led a och b i SRM-förordningen, sin omsorgsplikt och motiveringsskyldigheten enligt artikel 296 FEUF.

Eftersom denna grund innehåller precisa uppgifter om de punkter i den överklagade domen som kritiseras samt de argument som grunden stöder sig på, kan den, i enlighet med den rättspraxis som det erinrats om i punkt 106 ovan, inte avvisas i sin helhet.

145 Vad närmare bestämt gäller de argument som, inom ramen för den första grundens första del, avser att ECB inte ålade Banco Popular någon sanktion för underlåtenheten att uppfylla kravet på likviditetstäckning och begäran om ytterligare akut likviditetsstöd, innebär dessa argument ett ifrågasättande av specifika domskäl i den överklagade domen. Under dessa omständigheter har SRB fel i sitt påstående att det rör sig om nya argument som inte kan tas upp till prövning inom ramen för överklagandet.

146 En klagande har nämligen rätt att vid domstolen åberopa grunder som följer av den överklagade domen och som syftar till att bestrida att domen är korrekt i rättsligt hänseende (dom av den 25 januari 2022, kommissionen/European Food m.fl., C-638/19 P, EU:C:2022:50, punkt 77 och där angiven rättspraxis).

2) Prövning i sak

147 Det ska inledningsvis påpekas att även om klaganden genom sin första grund har gjort gällande ett åsidosättande av artikel 18.1 första stycket led a och b i SRM-förordningen, omsorgsplikten och motiveringsskyldigheten enligt artikel 296 FEUF, har klaganden inte kritiserat tribunalens tolkning av artikel 18.1 första stycket led a och b i SRM-förordningen, utan har i huvudsak begränsat sig till att bestrida slutsatsen att SRB inte iakttog sin omsorgsplikt och sin motiveringsskyldighet när den kom fram till att de resolutionsvillkor som föreskrivs i artikel 18.1 första stycke led a och b i SRM-förordningen hade kontrollerats i det aktuella fallet.

i) Den första grundens första del

148 Klaganden har hävdat att SRB, i motsats till vad tribunalen slog fast i punkterna 292–302 i den överklagade domen, åsidosatt sin omsorgsplikt och sin motiveringsskyldighet genom att underlåta att utreda samtliga faktiska omständigheter avseende Banco Populars likviditetskris och att precisera varför denna kris inte skulle anses vara tillfällig.

149 Domstolen konstaterar att detta argument grundar sig på en uppenbart felaktig tolkning av den överklagade domen och av den omtvistade resolutionsordningen.

150 För det första framgår det av punkterna 276–302 i den överklagade domen att SRB, enligt tribunalens konstateranden, grundade sig på en mängd omständigheter för att dra slutsatsen att Banco Popular, på grund av likviditetsproblem, inom en snar framtid inte längre skulle kunna betala sina skulder eller andra åtaganden när de förföll till betalning och följaktligen befann sig i en situation där banken sannolikt skulle komma att fallera, i den mening som avses i artikel 18.1 första stycket led a och 18.4 första stycket led c i SRM-förordningen.

151 När det gäller utvecklingen av Banco Populars likviditet påpekade tribunalen inledningsvis, i punkt 290 i den överklagade domen, att SRB, i skäl 23 i den omtvistade resolutionsordningen, med hänvisning till ECB:s bedömning, hade konstaterat att Banco Populars likviditet hade försämrats avsevärt sedan oktober 2016 på grund av uttag av insättningar inom samtliga kundsegment. Tribunalen tillade att SRB, i samma skäl, av denna utveckling hade dragit slutsatsen att Banco Popular inte i tillräcklig utsträckning kunde återställa sin likviditet för att

säkerställa att den var i stånd att fullgöra sina åtaganden på förfallodagen. I punkt 291 i den överklagade domen beaktade tribunalen vidare att SRB, i skäl 24 i den omtvistade resolutionsordningen, hade räknat upp de olika händelser som sedan februari 2017 hade lett till en snabb försämring av Banco Populars likviditet och en ökning av uttagen av insättningar. Slutligen tillade tribunalen, i punkt 292 i den överklagade domen, att SRB dessutom hade angett att denna bank, sedan den 12 maj 2017, inte uppfyllde kravet på likviditetstäckning och den fortfarande inte hade lyckats uppfylla det när denna resolutionsordning antogs.

152 Under dessa omständigheter har klaganden fel i sitt påstående att det enda kriterium som beaktades var att det var omöjligt att genomföra ett akut likviditetsstöd den 7 juni 2017. Eftersom vägran att bevilja ett sådant tillskott nämns i skäl 26 i den omtvistade resolutionsordningen, hade SRB var det endast som en komplettering som SRB beaktade detta i förhållande till de omständigheter som avses i punkt 151 ovan, vilka räknas upp i skälen 23 och 24 i nämnda resolutionsordning.

153 Vidare framgår det av dessa konstateranden att SRB och tribunalen, i motsats till vad klaganden har hävdat, inte på något sätt ansåg att underlåtenheten att uppfylla kravet på likviditetstäckning i sig utgjorde en resolutionsgrund. Denna bristande efterlevnad beaktades nämligen, tillsammans med andra omständigheter, för att dra slutsatsen att Banco Popular, på grund av likviditetsproblem, befann sig i en situation där banken sannolikt skulle komma att fallera, i den mening som avses i artikel 18.1 första stycket led a och 18.4 första stycket led c i SRM-förordningen, vilket bekräftas av övervägandena i punkterna 294–299 i den överklagade domen.

154 I sistnämnda punkter preciserade tribunalen, med beaktande av de olika omständigheter som avses i punkt 151 ovan, att SRB, såsom föreskrivs i artikel 5.2 i SRM-förordningen, hade följt EBA:s riktlinjer av den 6 augusti 2015 om tolkning av olika situationer i vilka ett kreditinstitut ska anses fallera eller sannolikt komma att fallera enligt artikel 32.6 i direktiv 2014/59. Enligt dessa riktlinjer utgör förmågan att uppfylla minimikraven på likviditet en omständighet bland andra som ska beaktas i detta avseende.

155 Mot bakgrund av samtliga omständigheter som avses i punkt 151 ovan har klaganden slutligen fel i sitt påstående att SRB inte hade preciserat varför denna kris inte skulle anses vara tillfällig. Såsom tribunalen korrekt påpekade i punkt 302 i den överklagade domen framgår det nämligen av dessa omständigheter att Banco Populars likviditetsproblem inte kunde betraktas som enbart tillfälliga. Tribunalen gjorde en riktig bedömning när den fann att denna slutsats bekräftades av den omständigheten, som för övrigt beaktades i skäl 36 i den omtvistade resolutionsordningen, att denna bank själv, genom skrivelse av den 6 juni 2017, hade informerat ECB om att banken fallerade på grund av likviditetsproblem.

156 Överklagandet kan således inte vinna bifall såvitt avser den första grundens första del.

ii) Den första grundens andra del

157 Klaganden har gjort gällande att tribunalen, i punkterna 303 och 315 i den överklagade domen, inte beaktade SRB:s skyldighet, enligt artikel 18.1 första stycket led b i SRM-förordningen, omsorgsplikten och artikel 296 FEUF, att på ett grundligt och opartiskt sätt granska alla relevanta uppgifter och motivera sitt beslut mot bakgrund av dessa uppgifter.

158 När det gäller punkt 303 i den överklagade domen ska det påpekas att även om klaganden med rätta har påpekat att tribunalen där förklarade att de omständigheter och skäl som föranledde ECB att dra slutsatsen att Banco Popular fallerade inte var relevanta, ska det understrykas att tribunalen genom dessa domskäl bemötte klagandens argument att Banco Populars likviditetsproblem inte kunde tillskrivas denna bank utan var resultatet av andra händelser.

159 Det var som svar på detta argument som tribunalen förklarade att skälen till Banco Populars fallissemang saknade relevans för bedömningen av den omtvistade resolutionsordningens lagenlighet mot bakgrund av artikel 18 i SRM-förordningen. Under dessa omständigheter kan det inte anses att tribunalen, i nämnda punkt, förklarade att SRB kunde nöja sig med att hänvisa till ECB:s bedömning av huruvida Banco Popular fallerar eller sannolikt kommer att fallera, utan att försöka erhålla information i detta avseende. Detta gäller i än högre grad eftersom tribunalen, såsom framgår av bedömningen av den första grundens första del, bland annat i punkterna 291 och 302 i den överklagade domen, konstaterade att SRB:s bedömning inte enbart grundade sig på ECB:s bedömning utan även på omständigheter som var allmänt kända och på Banco Populars skrivelse av den 6 juni 2017, genom vilken ECB informerades om att banken fallerade på grund av likviditetsproblem.

160 När det gäller punkt 315 i den överklagade domen är det riktigt att tribunalen där slog fast att klaganden inte kan kritisera SRB för att i den omtvistade resolutionsordningen inte ha undersökt huruvida det hade varit möjligt för Banco Popular att erhålla ytterligare ett akut likviditetsstöd.

161 För att komma fram till denna slutsats konstaterade tribunalen emellertid, i punkterna 311 och 313 i den överklagade domen, för det första, att det framgick av artikel 3.2 d i den omtvistade resolutionsordningen att ett akut likviditetsstöd skulle ha varit otillräckligt med hänsyn till den snabba försämringen av Banco Populars likviditet, för det andra, att ett akut ytterligare likviditetsstöd inte längre var tänkbart till följd av att det dagen efter det första akuta likviditetsstödet hade konstaterats att denna bank fallerar och, för det tredje, att SRB inte hade någon roll att spela vad avser tillhandahållande av ett akut likviditetsstöd, vilket är en fråga som omfattas av de nationella centralbankernas behörighet.

162 Under dessa omständigheter kunde tribunalen, utan att göra sig skyldig till felaktig rättstillämpning, slå fast att SRB hade gjort en tillräcklig prövning av Banco Populars möjlighet att beviljas ytterligare akut likviditetsstöd.

163 SRB kan under alla omständigheter inte klandras för att ha underlåtit att undersöka skälen till varför Banco Popular inte gavs något ytterligare akut likviditetsstöd. Tribunalen erinrar om att det enligt artikel 18.1 första stycket i SRM-förordningen krävs att tre villkor är uppfyllda för att en resolutionsordning ska kunna antas. För det första ska den berörda enheten fallera eller sannolikt komma att fallera. För det andra ska det, med beaktande av tidsaspekter och andra relevanta omständigheter, inte finnas några rimliga utsikter att andra åtgärder från den privata sektorns sida som vidtagits gentemot enheten inom rimlig tid skulle kunna förhindra att enheten fallerar. Denna bestämmelse hänvisar däremot inte på något sätt till orsakerna till vare sig fallissemang eller avsaknaden av alternativa åtgärder.

164 Att beakta dessa omständigheter skulle dessutom vara oförenligt med de mål som eftersträvas med SRM-förordningen. Syftet med nämnda förordning är, såsom bland annat framgår av skäl 58 i densamma, att upprätthålla den finansiella stabiliteten, att säkerställa kontinuiteten i de grundläggande finansiella tjänsterna och att skydda insättarna. Det ska särskilt påpekas att hänsyn till vilka omständigheter som har orsakat den berörda bankens fallissemang inte kan hindra SRB

från att vidta en resolutionsåtgärd, när samtliga villkor i artikel 18.1 första stycket i denna förordning är uppfyllda i det avseendet att den berörda banken fallerar, att det inte finns någon alternativ lösning och, särskilt, att en resolutionsåtgärd gentemot denna bank är nödvändig av hänsyn till allmänintresset.

165 Mot bakgrund av det ovan anförda kan överklagandet inte vinna bifall såvitt avser den första grundens andra del och därmed inte såvitt avser någon del av den första grunden.

3. Den fjärde grunden

166 Den fjärde grunden avser åsidosättande av artikel 47 i stadgan, artikel 296 FEUF och bevisbördereglerna. Klaganden har gjort gällande att tribunalen, i punkterna 330–353 i den överklagade domen, felaktigt slog fast att motiveringen i den omtvistade resolutionsordningen varken var motsägelsefull eller otillräcklig. Grunden består av två delar.

a) Parternas argument

167 Genom den fjärde grundens första del har klaganden gjort gällande att motiveringen i den omtvistade resolutionsordningen, i motsats till vad tribunalen slog fast i punkterna 341–344 i den överklagade domen, är motsägelsefull, eftersom SRB, i artikel 6.3 och 6.4 i resolutionsordningen, tillmätte Banco Popular ett negativt värde på minus 8,2 miljarder euro inom ramen för utövandet av nedskrivningsbefogenheten och eftersom SRB inom ramen för värdering 2, som utgör en integrerad del av resolutionsordningen, ansåg att banken var solvent.

168 Den andra delen av denna grund avser att tribunalen åsidosatte artikel 296 FEUF när den, i punkterna 345–353 i den överklagade domen, fann att motiveringen i skälen 23, 24 och 26 c i den omtvistade resolutionsordningen var tillräcklig för att förstå allvaret i Banco Populars likviditetskris. Klaganden anser emellertid att upplysningarna i dessa skäl är mycket generella och skulle kunna tillämpas på varje likviditetskris. För att förstå innebörden av Banco Populars likviditetskris borde en ekonomisk expert ha getts tillgång till ytterligare uppgifter, däribland sifferuppgifter som exakt återspeglade bankens likviditet per den 6 och 7 juni 2017. Det framgår inte heller av motiveringen till den omtvistade resolutionsordningen varför Spaniens centralbank inte skulle ha tillhandahållit ytterligare akut likviditetsstöd.

169 SRB och Banco Santander har gjort gällande att den fjärde grundens två delar inte kan tas upp till prövning, eftersom klaganden endast har upprepat eller ordagrant återgett de grunder och argument som anförts vid tribunalen, utan att göra gällande någon felaktig rättstillämpning i den överklagade domen.

170 Kommissionen, SRB, Konungariket Spanien och Banco Santander anser under alla omständigheter att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser den fjärde grunden.

b) Domstolens bedömning

171 Vad gäller den fjärde grundens första del ska det erinras om att tribunalen, i punkterna 342–344 i den överklagade domen, redan har slagit fast att konstaterandet om Banco Populars solvens, grundat på det bankens bokförda värde, inte stred mot konstaterandet att banken hade ett negativt ekonomiskt värde på minus 8,2 miljarder euro. I sitt överklagande har klaganden

emellertid endast upprepat sitt argument avseende motstridiga skäl, utan att förklara varför tribunalen gjorde fel när den, i punkterna 342–344 i den överklagade domen, fann att det borde ha gjorts en åtskillnad mellan Banco Populars bokförda värde och det ekonomiska värdet.

172 Domstolen finner således att den fjärde grundens första del inte kan tas upp till prövning, eftersom den endast upprepar de argument som redan anförts vid tribunalen, i enlighet med den rättspraxis som det erinrats om i punkt 105 ovan.

173 Vad gäller frågan huruvida den fjärde grundens andra del kan tas upp till prövning, konstaterar domstolen att klaganden, utan att begränsa sig till att upprepa de argument som anfördes i första instans, har kritiserat tribunalens bedömning av motiveringen i skälen 23, 24 och 26 c i den omtvistade resolutionsordningen av det skälet att de sifferuppgifter i resolutionsordningen som fortfarande var maskerade av sekretesskäl, i motsats till vad tribunalen slog fast, var nödvändiga för att analysera och förstå Banco Populars likviditetskris.

174 SRB:s och Banco Santanders invändning om rättegångshinder ska således ogillas i den del den avser den fjärde grundens andra del.

175 Vad gäller prövningen i sak framgår det av skälen 23–25 och 26 c i den omtvistade resolutionsordningen att Banco Populars likviditet hade försämrats markant sedan oktober 2016 på grund av uttag av insättningar i samtliga kundsegment och att denna bank inte i tillräcklig utsträckning kunde återställa sin likviditet för att säkerställa att banken var i stånd att fullgöra sina åtaganden på förfallodagen. I dessa skäl anges vidare att bankens försämrade likviditet ledde till att kreditvärderingsinstituten senare sänkte bankens kreditvärdering. Slutligen förklaras att ECB, mot bakgrund av denna försämring, hade dragit slutsatsen att Banco Popular var i en situation där banken fallerar eller sannolikt kommer att fallera. Mot bakgrund av artikel 88.1 andra stycket i SRM-förordningen, tolkad mot bakgrund av den rättspraxis som det erinrats om i punkterna 117 och 118 ovan, konstaterar domstolen att det av dessa uppgifter klart och tydligt framgår hur SRB har resonerat. De krav som motiveringen av en rättsakt måste uppfylla när det är fråga om konfidentiella uppgifter har således iakttagits.

176 Tribunalen åsidosatte således inte artikel 296 FEUF när den, i punkterna 345–353 i den överklagade domen, slog fast att uppgifterna i skälen 23–25 och 26 c i den omtvistade resolutionsordningen gjorde det möjligt att förstå allvaret i den likviditetskris Banco Popular hade hamnat i på grund av uttag av insättningar. Detta ledde till att ECB och SRB konstaterade att Banco Popular var i en situation där banken fallerar eller sannolikt kommer att fallera, utan att det är nödvändigt att exakt känna till storleken på dessa uttag.

177 Kännedom om dessa belopp och andra sifferuppgifter som klaganden har åberopat förefaller än mindre nödvändig, eftersom det i skäl 36 i resolutionsordningen anges att ECB:s bedömning av huruvida banken fallerar eller sannolikt kommer att fallera delades av Banco Populars styrelse, vilket klaganden inte har bestritt.

178 Överklagandet kan därmed inte vinna bifall på den fjärde grundens andra del.

179 Den fjärde grunden kan följaktligen till viss del inte upptas till prövning och i övriga delar inte ligga till grund för ett bifall av överklagandet.

4. Den sjätte grunden

180 Klaganden har som sjätte grund gjort gällande att tribunalen åsidosatte artikel 47 i stadgan och artikel 6 i Europakonventionen samt den kontradiktoriska principen när den, i punkterna 721–728 i den överklagade domen, underkände de begärda åtgärderna för bevisupptagning, med motiveringen att de inte var relevanta eller att uppgifterna i handlingarna i målet var tillräckliga för att tribunalen skulle kunna avgöra målet. Denna grund består av tre delgrunder.

a) Parternas argument

181 Genom den sjätte grundens första del har klaganden gjort gällande att tribunalen, för att iaktta den kontradiktoriska principen och principen om ett effektivt domstolsskydd, borde ha förordnat om företeende av den omtvistade resolutionsordningen i dess helhet, värderingarna 1 och 2, ECB:s bedömning av huruvida Banco Popular fallerar eller sannolikt kommer att fallera samt 2016 års resolutionsplan. Den kontradiktoriska principen kräver nämligen att parterna i ett förfarande kan ta del av alla handlingar eller yttranden som ingetts till domstolen i syfte att påverka domstolens avgörande samt att yttra sig däröver. Även om tribunalen hade ett utrymme för skönsmässig bedömning för att bedöma bevisningens relevans, kan den inte anse att den angripna rättsakten i sig utgör bevisning som inte är relevant för utgången i målet. Att de begärda handlingarna eventuellt är konfidentiella saknar enligt klaganden betydelse, eftersom åtagandena om konfidentiell behandling enligt artikel 103.3 i tribunalens rättegångsregler gör det möjligt att jämka samman de intressen som står på spel.

182 I den andra delen av denna grund har klaganden förklarat att tribunalen borde ha godtagit vittnesmålet från den expert som undertecknade den ekonomiska rapport som klaganden hade ingett till stöd för sin talan i första instans, eftersom denna bevisning, enligt klaganden, var nödvändig för att kontrollera och förstå de tekniska och komplicerade uppgifter som den omtvistade resolutionsordningen och värderingarna 1 och 2 innehöll samt, under alla omständigheter, för att på ett effektivt sätt utnyttja tillgängliga rättsmedel.

183 Genom den tredje delgrunden har klaganden gjort gällande att tribunalen borde ha förordnat om företeende av olika handlingar som skulle ha gjort det möjligt att diskutera huruvida en likviditetskris utgör ett resolutionsskäl eller huruvida det fanns andra mer proportionerliga åtgärder än resolution, såsom ett akut likviditetsstöd.

184 Kommissionen och Banco Santander har gjort gällande att den sjätte grunden inte kan tas upp till prövning, eftersom klaganden endast upprepar eller ordagrant återger de grunder och argument som framförts i första instans, samtidigt som klaganden har begärt att domstolen ska ersätta tribunalens bedömning av de faktiska omständigheterna och bevisningen med sin egen. Frågan huruvida handlingarna i målet ska anses ha bevisvärde ingår dessutom i tribunalens självständiga bedömning av de faktiska omständigheterna, som inte omfattas av domstolens prövning i mål om överklagande, utom i fall då den bevisning som lagts fram vid tribunalen har missuppfattats eller när det framgår av handlingarna i målet att de fastställda uppgifterna om omständigheterna är materiellt oriktiga. Klaganden har emellertid endast uttryckt att den inte instämmer i tribunalens bedömning, utan att åberopa en sådan missuppfattning eller en sådan materiell oriktighet.

185 Kommissionen, SRB, Konungariket Spanien och Banco Santander har under alla omständigheter gjort gällande att klagandens argument saknar grund.

b) Domstolens bedömning

1) Upptagande till prövning

186 Vad gäller kommissionens och Banco Santanders invändningar om rättegångshinder konstaterar domstolen att klaganden genom sin sjätte grund har kritiserat tribunalens tolkning och tillämpning av unionsrätten i punkterna 721–728 i den överklagade domen. I enlighet med den rättspraxis som det erinrats om i punkt 106 ovan kan den sjätte grunden således inte avvisas i sin helhet.

187 Kommissionen och Banco Santander har emellertid med rätta erinrat om att tribunalen ensam är behörig att avgöra huruvida det föreligger ett eventuellt behov av att komplettera den information som den har tillgång till i anhängiggjorda mål. Frågan huruvida handlingarna i målet ska anses ha bevisvärde ingår i tribunalens självständiga bedömning av de faktiska omständigheterna, som inte omfattas av domstolens prövning i mål om överklagande, utom i fall då den bevisning som lagts fram vid tribunalen har missuppfattats eller när det framgår av handlingarna i målet att de fastställda uppgifterna om omständigheterna är materiellt oriktiga (dom av den 26 januari 2017, Mamoli Robinetteria/kommissionen, C-619/13 P, EU:C:2017:50, punkt 117).

188 Inom ramen för den andra och den tredje delen av den sjätte grunden har klaganden emellertid endast gjort gällande att tribunalen borde ha förordnat om vissa åtgärder för bevisupptagning, dock utan att göra gällande att tribunalen missuppfattat de faktiska omständigheterna eller bevisningen.

189 Den andra och den tredje delen av den sjätte grunden kan således inte tas upp till prövning.

2) Prövning i sak

190 Vad gäller grundens första del i sak ska det, i den mån klaganden har gjort gällande att artikel 6 i Europakonventionen har åsidosatts, erinras om att även om, såsom framgår av artikel 6.3 FEU, de grundläggande rättigheter som erkänns i Europakonventionen ingår i unionsrätten såsom allmänna principer, och även om artikel 52.3 i stadgan föreskriver att de rättigheter i stadgan som motsvarar rättigheter i Europakonventionen ska ges samma innebörd och räckvidd som de som garanteras av konventionen, så utgör denna konvention, så länge som inte unionen har anslutit sig till den, inte något rättsligt instrument som formellt införlivats med unionsrätten. Prövningen av unionsrättsakters lagenlighet ska således ske enbart mot bakgrund av de grundläggande rättigheter som garanteras i stadgan, särskilt artikel 47 i densamma (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 februari 2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, punkterna 45 och 46 och där angiven rättspraxis).

191 När det gäller den kontradiktoriska principen, som ingår i rätten till försvar, vilken garanteras i artikel 47 i stadgan, konstaterar domstolen, för det första, att den sjätte grundens första del sammanfaller med de argument som åberopats till stöd för den femte grunden, i den mån klaganden anser att tribunalen borde ha förordnat om företeende av den omtvistade resolutionsordningen i dess helhet, värderingarna 1 och 2, ECB:s bedömning av huruvida Banco Popular fallerar eller sannolikt kommer att fallera samt 2016 års resolutionsplan. Såsom har domstolen har slagit fast, i punkterna 117 och 118 ovan, kan detta argument, med hänsyn till de konfidentiella uppgifterna i dessa handlingar, inte godtas.

192 För det andra sammanfaller argumentet om åsidosättande av den kontradiktoriska principen i huvudsak med argumentet att tribunalen grundade sin lagenlighetsprövning på uppgifter i dessa handlingar som inte hade lämnats ut till klaganden. Såsom framgår av punkt 135 ovan är ett sådant påstående emellertid helt spekulativt och innebär dessutom en uppenbart felaktig tolkning av punkt 278 i den överklagade domen. Under dessa omständigheter kan argumentet om ett påstått åsidosättande av den kontradiktoriska principen inte godtas.

193 Av detta följer att den sjätte grunden delvis ska avvisas och att den i övrigt inte kan leda till bifall av överklagandet.

C. Den sjunde grunden: Åsidosättande av artiklarna 17 och 52 och av artikel 5.4 FEU

194 Som sjunde grund har klaganden gjort gällande att tribunalen åsidosatte artiklarna 17 och 52 i stadgan samt artikel 5.4 FEU när den, i punkterna 150–219 i den överklagade domen, underkände invändningen om rättsstridighet, med stöd av artikel 277 FEUF, avseende artiklarna 15 och 22 i SRM-förordningen på grund av ett oproportionerligt ingrepp i rätten till egendom och avsaknaden av lämplig ersättning. Grunden består av fem delar.

1. Parternas argument

195 Genom den sjunde grundens första, andra, tredje och femte del har klaganden till att börja med gjort gällande att tribunalen, i punkt 171 och följande punkter i den överklagade domen, felaktigt grundade sig på den rättspraxis som bland annat följer av domen av den 19 juli 2016, Kotnik m.fl. (C-526/14, EU:C:2016:570), när den slog fast att artiklarna 15 och 22 i SRM-förordningen inte utgör ett oproportionerligt ingrepp i aktieägarnas rätt till egendom, trots att denna rättspraxis avser banker som har solvensproblem eller förluster som kan leda till ett kapitalunderskott och som i första hand ska bäras av aktieägarna. I motsats till vad tribunalen slog fast i bland annat punkterna 171, 185 och 204 i den överklagade domen, utgör en resolutionsåtgärd inte en alternativ lösning för en solvent bank, eftersom tillgångarna i en sådan bank överstiger dess skulder.

196 Klaganden har vidare invänt mot att tribunalen, i punkterna 177–181 i den överklagade domen, avfärdat argumentet att artiklarna 15 och 22 i SRM-förordningen inte gör det möjligt att beakta de relevanta omständigheterna i det aktuella fallet, däribland bankens solvens eller bankens iakttagande av kapitaltäckningskraven. Artiklarna 15, 21 och 22 i SRM-förordningen är så brett formulerade att det i praktiken är möjligt att utöva nedskrivningsbefogenheten, trots att en nedskrivning av aktiekapitalet inte kan lösa likviditetsproblemen för en solvent bank som, i avsaknad av kapitalunderskott, inte skulle drabbas av förluster som aktieägarna måste bära.

197 Klaganden har även kritiserat punkterna 169 och 175–189 i den överklagade domen med motiveringen att artiklarna 15 och 22 i SRM-förordningen inte föreskriver andra lösningar för insolventa banker än vad som gäller för solventa banker när dessa har likviditetsproblem. Inget av de resolutionsverktyg som föreskrivs i artikel 22 i nämnda förordning är avsett att lösa en likviditetskris som påverkar en solvent bank. Enligt kommissionen finns det alternativa, mindre ingripande lösningar för att hantera en sådan kris, såsom akut likviditetsstöd eller möjlighet att komma överens om ett betalningsmoratorium.

198 Slutligen gjorde tribunalen, i punkt 201 och följande punkter i den överklagade domen, en felaktig bedömning när den fann att det i artikel 20.16 och artikel 76.1 e i SRM-förordningen föreskrivs att det ska utges lämplig ersättning som säkerställer att ingreppet i aktieägarnas rätt till egendom är proportionerligt genom att säkerställa att aktieägarna inte behandlas mindre förmånligt än de skulle ha behandlats i ett insolvensscenario. Eftersom beräkningen av den ersättning som föreskrivs i dessa bestämmelser förutsätter att institutet är insolvent, även om banken var solvent och inte gick med förlust, tar dessa bestämmelser inte hänsyn till de särskilda omständigheterna kring den exproprierade egendomen och de olika situationer som kan uppstå, i motsats till vad som krävs enligt praxis från Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna enligt dom av den 21 maj 2002, Jokela mot Finland (CE:ECHR:2002:0521JUD002885695, § 53), och dom av den 25 mars 1999, Papachelas mot Grekland (CE:ECHR:1999:0325JUD003142396, § 53).

199 I detta sammanhang har klaganden även kritiserat tribunalens resonemang i punkterna 191 och 211–219 i den överklagade domen. Klaganden menar att SRM-förordningen varken säkerställer likabehandling av alla aktieägare eller aktieägares och borgenärers rätt till rättmätig ersättning. Den kompensation som föreskrivs i artikel 20.11 och 20.12 i förordningen, utöver den som föreskrivs i artikel 20.16, är inte tillämplig på alla resolutionsverktyg, utan innebär en skillnad i behandling beroende på vilket resolutionsverktyg som används.

200 Dessutom anser klaganden att tribunalen åsidosatte proportionalitetsprincipen när den, i punkt 169 i den överklagade domen, slog fast att det ingrepp i rätten till egendom som följer av nedskrivningen var motiverat, eftersom villkoren för resolution enligt artikel 18 i SRM-förordningen var uppfyllda.

201 Genom den sjunde grundens fjärde del har klaganden gjort gällande att proportionalitetsprincipen i artikel 52.1 i stadgan och artikel 5.4 FEU har åsidosatts, eftersom tribunalen inte beaktade att det i artiklarna 15 och 22 i SRM-förordningen inte föreskrivs några mekanismer som gör det möjligt att säkerställa att nedskrivningsbefogenheten i brådskande fall tillämpas proportionerligt. Klaganden har i huvudsak gjort gällande att dessa bestämmelser gör det möjligt att i brådskande fall utöva denna befogenhet utan föregående värdering av bankens tillgångar och skulder. För det fall det senare, inom ramen för en definitiv efterhandsvärdering, visar sig att nettovärdet av bankens tillgångar överstiger skuldvärdet, är nedskrivningen i slutändan överdriven eller till och med onödig.

202 SRB och Banco Santander har gjort gällande att den sjunde grunden inte kan tas upp till prövning, eftersom klaganden endast har upprepat de argument som redan anförts vid tribunalen och inte har angett på vilket sätt tribunalen skulle ha gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning. Rådet har gjort gällande att klaganden, inom ramen för den sjunde grunden, tycks försöka ifrågasätta giltigheten inte bara av artiklarna 15 och 22 i SRM-förordningen, såsom i första instans, utan även giltigheten av andra bestämmelser i nämnda förordning, däribland artiklarna 18, 20 och 21, trots att klaganden inte hade bestritt lagenligheten av de sistnämnda artiklarna vid tribunalen.

203 Kommissionen, SRB, Konungariket Spanien och Banco Santander anser under alla omständigheter att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser den sjunde grunden.

2. Domstolens bedömning

a) Upptagande till prövning

204 Vad gäller SRB:s och Banco Santanders invändning om rättegångshinder konstaterar domstolen att klaganden genom sin sjunde grund har gjort gällande att tribunalen felaktigt underkände klagandens invändning, med stöd av artikel 277 FEUF, om att artiklarna 15 och 22 i SRM-förordningen är rättsstridiga mot bakgrund av rätten till egendom, som garanteras i artikel 17 i stadgan, och, i synnerhet, proportionalitetsprincipen i artikel 51.1 i stadgan och i artikel 5.4 FEU, samtidigt som denne preciserade vilka punkter i den överklagade domen som kritiseras och vilka argument som denne grundar sig på. Överklagandet kan således inte avvisas såvitt avser någon del av denna grund.

205 Vad gäller rådets invändning om rättegångshinder påpekar domstolen att även om klaganden även har hänvisat till artiklarna 18, 20 och 21 i SRM-förordningen, har denne inte anfört några nya argument som ifrågasätter lagenligheten av dessa artiklar. Klaganden har endast beaktat dem till stöd för sitt påstående att artiklarna 15 och 22 i denna förordning är rättsstridiga, vilket klaganden redan hade framfört vid tribunalen.

206 Såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 105 i sitt förslag till avgörande kan den fjärde delen av denna grund ändå inte tas upp till prövning, eftersom överklagandet, i strid med kravet i artikel 169.2 i domstolens rättegångsregler, inte exakt anger vilka domskäl i den överklagade domen som kritiseras. Denna avsaknad av precisering utgör emellertid hinder för den prövning av lagenligheten som det ankommer på domstolen att göra.

207 Dessutom har generaladvokaten rätt i sitt konstaterande, i samma punkt i sitt förslag till avgörande, att den sjunde grundens femte del delvis inte kan tas upp till prövning, i den del den avser diskriminering till följd av valet av resolutionsverktyg. Klaganden hade, såsom framgår av punkt 190 och följande punkter i den överklagade domen, i första instans inte åberopat en sådan diskriminering mellan olika resolutionsverktyg. Påståendet gällde i stället diskriminering mellan olika kategorier av borgenärer. Det rör sig således om ett nytt argument som inte kan tas upp till prövning i ett mål om överklagande.

b) Prövning i sak

208 Som sjunde grund har klaganden gjort gällande att tribunalen, i punkterna 150–219 i den överklagade domen, felaktigt underkände klagandens invändning om rättsstridighet avseende artiklarna 15 och 22 i SRM-förordningen på grund av ett oproportionerligt ingrepp i aktieägarnas rätt till egendom och avsaknaden av lämplig ersättning.

209 Såsom framgår av den överklagade domen avsåg denna invändning om rättsstridighet närmare bestämt artikel 15.1 a i denna förordning, som anger den allmänna resolutionsprincipen, enligt vilken aktieägarna i institutet under resolution ska bära de första förlusterna, och artikel 22.1 i denna förordning.

210 I den sistnämnda bestämmelsen föreskrivs, vid tillämpningen av den princip som avses i föregående punkt, att om SRB beslutar att tillämpa ett resolutionsverktyg och denna resolutionsåtgärd skulle resultera i att förluster får bäras av borgenärer eller att deras fordringar

konverteras, så ska nämnden ge de nationella resolutionsmyndigheterna i uppdrag att utöva befogenheten att skriva ned och konvertera berörda kapitalinstrument i enlighet med artikel 21 i nämnda förordning omedelbart innan eller samtidigt som resolutionsverktyget används.

211 Vad gäller rätten till egendom enligt artikel 17 i stadgan, ska det erinras om att det i punkt 1 i denna artikel anges att ”[v]ar och en har rätt att besitta lagligen förvärvad egendom, att nyttja den, att förfoga över den och att testamentera bort den. Ingen får berövas sin egendom utom då samhällsnyttan kräver det, i de fall och under de förutsättningar som föreskrivs i lag och mot rättmätig ersättning för sin förlust i rätt tid. Nyttjandet av egendomen får regleras i lag om det är nödvändigt för allmänna samhällsintressen”.

212 Kapitalinstrument, såsom bland annat aktier, omfattas av tillämpningsområdet för artikel 17.1 i stadgan, eftersom de har ett förmögenhetsvärde och ger innehavaren en etablerad rättslig ställning på ett sådant sätt att de rättigheter som följer därav kan utövas självständigt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 5 maj 2022, BPC Lux 2 m.fl., C-83/20, EU:C:2022:346, punkterna 40 och 43).

213 I artikel 52.3 i stadgan anges att i den mån som stadgan omfattar rättigheter som motsvarar sådana som garanteras av Europakonventionen ska de ha samma innebörd och räckvidd som i den konventionen. Denna bestämmelse hindrar inte unionsrätten från att tillförsäkra ett mer långtgående skydd. Härav följer att vid tolkningen av artikel 17 i stadgan ska hänsyn tas till praxis från Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna avseende artikel 1 i tilläggsprotokoll nr 1 till Europakonventionen, som undertecknades i Paris den 20 mars 1952, som reglerar egendomsskyddet, såsom lägsta skyddsnivå (se, för ett liknande resonemang, dom av den 21 maj 2019, kommissionen/Ungern (Nyttjanderätter till jordbruksmark), C-235/17, EU:C:2019:432, punkt 72 och där angiven rättspraxis).

214 I likhet med vad som följer av Europadomstolens fasta praxis avseende artikel 1 i tilläggsprotokoll nr 1 till Europakonventionen, ska det påpekas att artikel 17.1 i stadgan innehåller tre olika regler. Den första regeln, som kommer till uttryck i första meningen i artikel 17.1, är av allmän natur och slår fast principen om respekt för rätten till egendom. Den andra regeln finns i andra meningen och avser egendomsberövande och ställer upp vissa villkor för detta. Den tredje regeln finns i tredje meningen och fastslår att stater bland annat har rätt att reglera nyttjandet av egendom om det är nödvändigt för allmänna samhällsintressen. Det är likväl inte fråga om regler utan inbördes samband. Den andra och den tredje regeln rör specifika exempel på intrång i rätten till egendom, och ska tolkas mot bakgrund av den princip som fastslås i den första regeln (dom av den 5 maj 2022, BPC Lux 2 m.fl., C-83/20, EU:C:2022:346, punkt 38).

215 Enligt rättspraxis från EU-domstolen och Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna ska det, för att fastställa huruvida det föreligger ett egendomsberövande, inte bara prövas huruvida det skett ett formellt tvångsavhändande av egendom, utan även huruvida den omtvistade situationen de facto ska anses utgöra ett sådant tvångsavhändande (domstolens dom av den 5 maj 2022, BPC Lux 2 m.fl., C-83/20, EU:C:2022:346, punkt 44; Europadomstolen, 28 juli 1999, Immobiliare Saffi mot Italien, CE:ECHR:1999:0728JUD002277493, § 46, Europadomstolens dom av den 29 mars 2010, Depalle mot Frankrike, CE:ECHR:2010:0329JUD003404402, § 78).

216 I förevarande fall består den resolutionsåtgärd som avses i artikel 22.1 i SRM-förordningen, jämförd med artikel 21 i samma förordning, av en konvertering och/eller nedskrivning av kapitalinstrument, dock utan att denna åtgärd innebär ett formellt tvångsavhändande av de

berörda instrumenten. Nämnda åtgärd innebär i synnerhet inte att innehavarna av dessa instrument genom tvång fullständigt och slutgiltigt berövas de rättigheter som följer av nämnda instrument (se, analogt, dom av den 21 maj 2019, kommissionen/Ungern (Nyttjanderätter till jordbruksmark), C-235/17, EU:C:2019:432, punkt 81).

217 Vad gäller frågan huruvida en sådan åtgärd i praktiken innebär ett tvångsavhändande, när det sker en betydande nedskrivning, eller till och med fullständig nedskrivning, av kapitalinstrument, erinrar tribunalen om att utövandet av konverterings- och nedskrivningsbefogenheten, såsom framgår av artikel 22.2 i SRM-förordningen, jämförd med artikel 18.6 b i samma förordning, förutsätter att de villkor för tillämpning av en resolutionsordning som föreskrivs i artikel 18.1 första stycket led a–c i nämnda förordning är uppfyllda, det vill säga, för det första, att den aktuella enheten fallerar eller sannolikt kommer att fallera, för det andra, att det inte finns några rimliga utsikter att andra åtgärder från den privata sektorns sida eller tillsynsåtgärder inom rimlig tid skulle kunna förhindra detta fallissemang och, för det tredje, att det med hänsyn till allmänintresset är nödvändigt att vidta en resolutionsåtgärd.

218 Det följer av artikel 18.5 och 18.8 i nämnda förordning att om de i föregående punkt angivna två första villkoren är uppfyllda, nämligen att enheten fallerar eller sannolikt kommer att fallera och att alternativa åtgärder inte vidtas, ska den berörda enheten avvecklas på ett ordnat sätt i enlighet med tillämplig nationell lagstiftning om en resolution inte ligger i allmänintresset. Det framgår således att även om det i artikel 18.4 första stycket led c i samma förordning föreskrivs att den berörda enheten ska anses fallera eller sannolikt komma att fallera om den inte kan betala sina skulder eller andra åtaganden när de förfaller till betalning eller inte kommer att betalas inom den närmaste framtiden, så begränsar SRM-förordningen antagandet av en resolutionsordning till exceptionella likviditetskriser som hotar nämnda enhets själva existens, och där det inte finns någon annan lösning än resolution eller avveckling enligt normala insolvensförfaranden.

219 Under dessa omständigheter finner domstolen att värdeminskningen på kapitalinstrumenten inte är en konsekvens av utövandet av nedskrivnings- och konverteringsbefogenheten enligt artikel 22.1 i SRM-förordningen, utan av det förhållandet att det berörda kreditinstitutet fallerar eller riskerar att fallera (se, för ett liknande resonemang, dom av den 5 maj 2022, BPC Lux 2 m.fl., C-83/20, EU:C:2022:346, punkt 48).

220 Härav följer att en resolutionsåtgärd som antagits i enlighet med artiklarna 18, 22 och 24 i SRM-förordningen inte utgör ett egendomsberövande, i den mening som avses i artikel 17.1 andra meningen i stadgan, som bland annat ska svara mot villkoren om samhällsnytta av för egendomsberövandet och om betalning i rätt tid av rättmätig ersättning, utan reglering av nyttjandet av egendomen, i den mening som avses i artikel 17.1 tredje meningen i stadgan (se, för ett liknande resonemang, dom av den 5 maj 2022, BPC Lux 2 m.fl., C-83/20, EU:C:2022:346, punkterna 49 och 50).

221 Det framgår av ordalydelsen i sistnämnda bestämmelse att nyttjandet av egendomen kan regleras i lag om det är nödvändigt för allmänna samhällsintressen. Enligt domstolens praxis är den rätt till egendom som garanteras i artikel 17 i stadgan inte en absolut rättighet och dess utövande kan bli föremål för inskränkningar som motiveras av mål av allmänintresse som eftersträvas av unionen (dom av den 20 september 2016, Ledra Advertising m.fl./kommissionen och ECB, C-8/15 P–C-10/15 P, EU:C:2016:701, punkt 69).

222 Enligt artikel 52.1 i stadgan måste varje begränsning av de rättigheter och friheter som erkänns i stadgan vara föreskriven i lag och förenlig med deras väsentliga innehåll. Begränsningar av dessa rättigheter får, med beaktande av proportionalitetsprincipen, endast göras om de är nödvändiga och faktiskt svarar mot mål av allmänt samhällsintresse som erkänns av unionen eller mot behovet av skydd för andra människors rättigheter och friheter. I artikel 5.4 andra stycket FEU föreskrivs uttryckligen att unionens institutioner ska iaktta samma proportionalitetsprincip när de utövar en befogenhet som de har tilldelats.

223 Domstolen har i detta avseende tillerkänt unionslagstiftaren, vid utövandet av den behörighet som denne tilldelats, ett vidsträckt utrymme för skönsmässig bedömning när den ställs inför val av politisk, ekonomisk och social art och måste göra komplicerade bedömningar (dom av den 30 januari 2019, Planta Tabak, C-220/17, EU:C:2019:76, punkt 44 och där angiven rättspraxis, och dom av den 6 juni 2019, P.M. m.fl., C-264/18, EU:C:2019:472, punkt 26). När unionslagstiftaren antog SRM-förordningen stod denne inför sådana val, samtidigt som denne hade att göra komplicerade bedömningar och avvägningar.

224 Det är mot bakgrund av dessa överväganden som tribunalen ska pröva de argument som klaganden har anfört till stöd för den sjunde grundens första, andra, tredje och femte del, i den mån de kan tas upp till prövning.

225 Till stöd för denna grund har klaganden gjort gällande att artikel 15.1 a och artikel 22.1 i SRM-förordningen inte är förenliga med proportionalitetsprincipen, eftersom dessa bestämmelser inte gör det möjligt att beakta skillnaderna i situationen för en bank som drabbats av en likviditetskris jämfört med en insolvent bank. Klaganden har närmare bestämt gjort gällande att en konverterings- och nedskrivningsåtgärd inte gör det möjligt att lösa likviditetsproblem, att det finns mindre ingripande åtgärder i detta avseende och att en sådan åtgärd, i avsaknad av lämplig ersättning, inte är proportionerlig.

226 Tribunalen konstaterar att detta argument grundar sig på en uppenbart felaktig tolkning av dessa bestämmelser.

227 När det gäller frågan huruvida en konverterings- och nedskrivningsåtgärd är lämplig för att lösa likviditetsproblem, erinrar domstolen om att det i artikel 22.1 i denna förordning tydligt anges att denna befogenhet att nedskriva eller konvertera endast får utövas om det resolutionsverktyg som SRB har valt på annat sätt skulle resultera i att förluster får bäras av borgenärer eller att deras fordringar konverteras. Av detta följer att tribunalen inte gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den, i punkterna 177–181 i den överklagade domen, förklarade att denna bestämmelse inte automatiskt är tillämplig under alla omständigheter, utan gör det möjligt att beakta omständigheterna i varje enskilt fall.

228 Det framgår särskilt av ordalydelsen i artikel 22.1 i denna förordning att det inte föreskrivs någon nedskrivning och/eller konvertering av kapitalinstrument för att lösa den berörda enhetens likviditetsproblem, utan för att i möjligaste mån undvika att tillämpningen av det resolutionsverktyg som valts av SRB resulterar i att förluster får bäras av enhetens borgenärer eller att deras fordringar konverteras. Såsom tribunalen påpekade, utan att motsägas av klaganden, i punkt 156 i den överklagade domen, utgör den nedskrivning och konvertering som föreskrivs i denna bestämmelse en tillämpning av den princip som anges i artikel 15.1 a i nämnda förordning, enligt vilken aktieägarna ska bära de första förlusterna.

229 Under dessa omständigheter kan klaganden inte vinna framgång med argumentet att den nedskrivningsåtgärd som föreskrivs i artikel 22.1 i SRM-förordningen inte på ett ändamålsenligt sätt kan användas för att bidra till att uppnå målet att lösa en solvent banks likviditetsproblem.

230 När det gäller punkterna 169 och 175–189 i den överklagade domen räcker det att påpeka att tribunalen i dessa punkter inte prövade proportionaliteten hos de resolutionsverktyg som avses i artikel 22.2 i SRM-förordningen, utan huruvida befogenheten att skriva ned och konvertera enligt artikel 22.1 i SRM-förordningen var proportionerlig. Invändningen att dessa instrument inte är lämpade för att lösa en solvent banks likviditetsproblem är således verkningslös.

231 I den mån klagandens kritik mot punkterna 169 och 175–189 även bygger på argument om att det finns alternativa, mindre ingripande åtgärder än en resolutionsåtgärd, erinrar domstolen om att vad gäller nödvändighetskriteriet, i enlighet med artikel 22.1 i SRM-förordningen, jämförd med artikel 18.1 första stycket led b i samma förordning, förutsätter antagandet av en resolutionsordning och därmed utövandet av nedskrivnings- och konverteringsbefogenheten att det inte finns några rimliga utsikter att andra åtgärder från den privata sektorns sida eller tillsynsåtgärder inom rimlig tid skulle kunna förhindra detta fallissemang. Eftersom denna nedskrivningsbefogenhet endast kan utövas i avsaknad av alternativa åtgärder, kan den påstådda förekomsten av sådana alternativa åtgärder inte påverka behovet av nedskrivning och konvertering enligt artikel 22.1 i SRM-förordningen.

232 Vad gäller proportionaliteten av en nedskrivnings- eller konverteringsåtgärd erinrar domstolen om att enligt artikel 7.2 i SRM-förordningen ansvarar SRB för antagandet av resolutionsbeslut avseende gränsöverskridande finansinstitut och koncerner som anses vara betydande för den finansiella stabiliteten i unionen. I artikel 14.2 b i denna förordning anges dessutom som resolutionsmål att undvika betydande negativa effekter på den finansiella stabiliteten.

233 Vidare ska det beaktas att, såsom har påpekats i punkt 218 ovan, de resolutionsvillkor som föreskrivs i artikel 18.1 första stycket i nämnda förordning begränsar antagandet av en resolutionsordning till exceptionella likviditetskriser, där den berörda enhetens själva existens är äventyrad, och där det inte finns någon annan lösning än resolution eller avveckling enligt normala insolvensförfaranden. Tribunalen gjorde således en riktig bedömning när den, i punkterna 171, 185 och 204 i den överklagade domen, slog fast att en resolution utgör ett alternativ till ett normalt insolvensförfarande.

234 Även om en situation där ett institut fallerar eller sannolikt kommer att fallera, såsom anges i artikel 18.4 första stycket led b och c i SRM-förordningen, kan ha sitt ursprung såväl i det berörda kreditinstitutets insolvens som i en likviditetskris, medför den omständigheten att ett kreditinstitut fallerar eller sannolikt kommer att fallera samma risk för den finansiella stabiliteten.

235 Under dessa omständigheter gjorde tribunalen en riktig bedömning när den, genom analog tillämpning, grundade sig på den rättspraxis som följer av domen av den 19 juli 2016, Kotnik m.fl. (C-526/14, EU:C:2016:570, punkt 74), för att slå fast att när det gäller en enhet som är föremål för en resolutionsåtgärd är tillämpningen av principen att aktieägarna ska bära de första förlusterna, vilken beskrivs i artikel 15.1 a i SRM-förordningen, och utövandet av den befogenhet att skriva ned och konvertera kapitalinstrument som föreskrivs i artikel 22.1 i SRM-förordningen, en följd av en enhets aktieägare måste bära de risker som är förenade med deras investeringar, och därmed bära de ekonomiska konsekvenserna av resolutionen av den enhet som sannolikt kommer att fallera eller sannolikt kommer att fallera.

236 Denna bedömning påverkas inte av klagandens argument att en solvent bank med likviditetsproblem inte kan komma att drabbas av förluster som aktieägarna måste stå för. I artikel 22.4 i SRM-förordningen föreskrivs nämligen att resolutionsverktygen ska tillämpas för att uppnå de mål som avses i artikel 14 i denna förordning, i enlighet med de resolutionsprinciper som anges i artikel 15 i nämnda förordning. Bland dessa mål återfinns inte målet att täcka det berörda kreditinstitutets förluster. Nedskrivningen och/eller konverteringen av kapitalinstrument enligt artikel 22.1 i SRM-förordningen, som bidrar till att uppnå samma mål, har således inte till syfte att täcka den berörda enhetens förluster, vilket innebär att tillämpningen av denna nedskrivning och/eller konvertering inte förutsätter att sådana förluster föreligger.

237 Vad gäller den kompensation som föreskrivs i artikel 20.16 och artikel 76.1 e i SRM-förordningen, har domstolen i punkt 220 ovan erinrat om att utövandet av befogenheten att skriva ned och konvertera kapitalinstrument enligt artikel 22.1 i denna förordning inte utgör ett egendomsberövande, vilket innebär att utövandet av befogenheten att skriva ned och konvertera kapitalinstrument enligt artikel 17.1 andra meningen i stadgan inte är beroende av att rättmätig ersättning betalas i rätt tid.

238 Den omständigheten att det i artikel 20.16 och artikel 76.1 e i SRM-förordningen, i förekommande fall, föreskrivs ersättning till aktieägarna kan emellertid bidra till att den nedskrivning och/eller konvertering av kapitalinstrument som föreskrivs i artikel 22.1 i förordningen ska anses vara proportionerlig. Mot bakgrund av övervägandena i punkterna 234–236 ovan saknar klaganden dessutom fog för sitt påstående att aktieägarna i en solvent bank med likviditetsproblem ska behandlas annorlunda än aktieägarna i en insolvent bank. De anmärkningar som avser punkt 201 och följande punkter i den överklagade domen kan således inte godtas.

239 Klagandens invändning mot punkt 169 i den överklagade domen grundar sig dessutom på en uppenbart felaktig tolkning av nämnda punkt. Tribunalen gjorde nämligen en riktig bedömning när den nöjde sig med att påpeka att tillämpningen av artiklarna 15 och 22 i SRM-förordningen förutsätter att villkoren för att anta en resolutionsåtgärd är uppfyllda, utan att på något sätt slå fast att det ingrepp i äganderätten som följer av värdeminskningen är motiverat när dessa villkor är uppfyllda.

240 Härav följer att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser den sjunde grundens första, andra, tredje och femte del.

241 Den sjunde grunden kan således i vissa delar inte tas upp till prövning och kan i övrigt inte leda till bifall för överklagandet.

D. Den andra grunden: Åsidosättande av artiklarna 14 och 20 i SRM-förordningen, artikel 39 i direktiv 2014/59, omsorgsplikten och artikel 296 FEUF

242 Klaganden har genom sin andra grund gjort gällande att tribunalen, i punkterna 520–569 i den överklagade domen, i strid med artiklarna 14 och 20 i SRM-förordningen, artikel 39 i direktiv 2014/59, omsorgsplikten och artikel 296 FEUF, underkände klagandens argument att förfarandet för att försälja Banco Popular var behäftad med oegentligheter på ett sätt som gjorde det svårt att erhålla högsta möjliga pris. Denna grund består av fyra delar.

1. Parternas argument

243 Genom den andra grundens första del har klaganden gjort gällande att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den, i punkterna 522 och 568 i den överklagade domen, slog fast att maximering av försäljningspriset inte är ett av syftena med artikel 14 i SRM-förordningen, trots att detta enligt klaganden följer av nämnda artikel 14 i direktiv 2014/59, jämförd med artikel 39 i samma direktiv. För att uppnå målet om prismaximering är det nödvändigt att iaktta de kriterier för konkurrens, öppenhet och icke-diskriminering som anges i artikel 39.2 i direktivet. I förevarande fall har dessa krav emellertid inte iakttagits, eftersom Banco Santanders anbud, trots att det hade ingetts för sent, godtogs utan att övriga potentiella köpare, däribland Bilbao Vizcaya Argentaria, informerades om att de kunde lämna in anbud efter utgången av den föreskrivna fristen.

244 Genom denna grunds andra del har klaganden gjort gällande att tribunalen åsidosatte de krav på konkurrens och maximering av försäljningspriset som följer av artikel 14 i SRM-förordningen, jämförd med artikel 39.2 i direktiv 2014/59, genom att, i punkterna 544–551 i den överklagade domen, slå fast att SRB kunde begränsa sig till att bjuda in de fem potentiella köpare som under det privata försäljningsförfarandet hade avstått från att lämna ett anbud under försäljningsprocessen. Misslyckandet med detta förfarande visar nämligen att dessa potentiella köpare inte var intresserade av att förvärva Banco Popular, vilket innebär att det offentliga anbudsförfarande som SRB inlett även var dömd att misslyckas.

245 Den tredje delen av denna grund avser åsidosättande av icke-diskrimineringsprincipen och konkurrensprincipen. Enligt klaganden åsidosatte tribunalen dessa principer när den, i punkterna 551 och 552 i den överklagade domen, fann att SRB inte var skyldig att ta kontakt med kreditinstitut som är etablerade i andra medlemsstater. Den omständigheten att sådana institut inte hade visat något intresse inom ramen för det privata försäljningsförfarandet kan emellertid inte motivera att de inte kontaktas, med hänsyn till de skillnader som kännetecknar villkoren för det privata försäljningsförfarandet och villkoren för den försäljningsprocess som SRB har inlett, bland annat möjligheten att skriva ned kapitalet. Försäljningen av Banco Popular till en spansk enhet skulle dessutom ha ökat risken för att den spanska ekonomin skulle kollapsa.

246 Genom den andra grundens fjärde del har klaganden gjort gällande att tribunalen åsidosatte skyldigheten att maximera försäljningspriset och undvika onödig värdeförstörelse genom att, i punkterna 561–566 i den överklagade domen, slå fast att allmänintresset kunde motivera att Banco Santanders anbud antogs efter det att fristen löpt ut.

247 Banco Santander har gjort gällande att den andra grunden inte kan tas upp till prövning, eftersom klaganden endast upprepar eller ordagrant återger de grunder och argument som den anförde vid tribunalen. Av samma skäl har kommissionen, SRB och Konungariket Spanien gjort gällande att den första, den andra och den tredje delen av denna grund delvis inte kan tas upp till prövning.

248 SRB har, vad gäller den tredje delgrunden, tillagt att argumentet om en påstådd ökning av risken för den spanska ekonomin inte åberopades i första instans och därför inte kan tas upp till prövning. Enligt tribunalen kan den fjärde delen av nämnda grund inte tas upp till prövning, eftersom klaganden inte har angett vilken bestämmelse i unionsrätten som påstås ha åsidosatts.

249 Kommissionen, SRB, Konungariket Spanien och Banco Santander anser under alla omständigheter att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser den andra grunden.

2. Domstolens bedömning

a) Upptagande till prövning

250 Klaganden har genom sin andra grund i huvudsak bestritt de överväganden utifrån vilka tribunalen underkände bolagets argument avseende de påstådda oegentligheterna i försäljningsprocessen. Eftersom den första, den andra och den fjärde delen av denna grund innehåller precisa uppgifter om de punkter i den överklagade domen som kritiseras samt de argument som de stöder sig på, kan de inte avvisas i enlighet med den rättspraxis som det erinrats om i punkt 106 ovan.

251 Eftersom samtliga dessa delgrunder avser åsidosättande av artiklarna 14 och 20 i SRM-förordningen, artikel 39 i direktiv 2014/59, omsorgsplikten och artikel 296 FEUF, har SRB fel i sitt påstående att den fjärde delen av denna grund inte kan tas upp till prövning, eftersom klaganden inte har angett vilken rättsregel som påstås ha åsidosatts.

252 Vad däremot gäller den andra grundens tredje del ska det erinras om att tribunalen, i punkterna 551 och 552 i den överklagade domen, underkände argumentet om påstådd diskriminering av institut i andra medlemsstater, bland annat genom att påpeka att det inte framgick av ansökan genom vilken talan väcktes hur sådana institut kunde anses beröras av den offentliga försäljningen av Banco Popular, trots att de inte hade visat intresse för att förvärva denna bank vid tidpunkten för det privata försäljningsförfarandet. Även om klaganden numera i sitt överklagande har preciserat vad ett sådant intresse skulle kunna bestå i, har denne inte för dess skull gjort gällande att tribunalen skulle ha missuppfattat klagandens ansökan i första instans. Klaganden har än mindre styrkt att så skulle vara fallet. Klagandens argument avseende ett sådant intresse kan således inte tas upp till prövning, i enlighet med den rättspraxis som det erinrats om i punkt 109 ovan.

253 När det gäller argumentet om en påstådd ökning av risken för den spanska ekonomins stabilitet, vilket åberopats till stöd för denna delgrund, har SRB fog för sitt påstående att detta argument inte åberopades i första instans och därför inte kan tas upp till prövning. Det följer nämligen av fast rättspraxis att ett överklagande enligt artikel 170.1 andra meningen i domstolens rättegångsregler inte får avse annan sak än den som varit föremål för talan vid tribunalen. Av fast praxis följer också att om en part tilläts att vid domstolen åberopa en delgrund för första gången som denne inte har åberopat vid tribunalen, så skulle detta innebära att vederbörande vid domstolen, vilken har en begränsad behörighet i mål om överklagande, kunde anhängiggöra en mer omfattande tvist än den som tribunalen har prövat. Domstolen är i ett mål om överklagande således endast behörig att pröva tribunalens bedömning av de grunder och argument som har behandlats vid tribunalen (dom av den 18 januari 2024, Jenkinson/rådet m.fl., C-46/22 P, EU:C:2024:50, punkt 68 och där angiven rättspraxis).

254 Följaktligen kan överklagandet inte vinna bifall på den andra grundens tredje del.

b) Prövning i sak

255 Den andra grunden, som avser punkterna 520–569 i den överklagade domen, avser åsidosättande av artiklarna 14 och 20 i SRM-förordningen, artikel 39 i direktiv 2014/59, omsorgsplikten och artikel 296 FEUF. Klaganden har hävdat att SRB:s förfarande för att sälja Banco Popular, i

motsats till vad tribunalen slog fast i dessa punkter, var behäftad med oegentligheter som, enligt klaganden, inte gjorde det möjligt att uppnå resolutionsmålet, det vill säga maximering av försäljningspriset.

1) Den första och den fjärde delgrunden

256 Genom den andra grundens första och fjärde del, vilka ska prövas tillsammans, har klaganden gjort gällande att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den, i punkt 522 i den överklagade domen, slog fast att maximering av försäljningspriset inte är ett resolutionsmål, i den mening som avses i artikel 14 i SRM-förordningen. Klaganden har dessutom gjort gällande att SRB, i motsats till vad tribunalen slog fast i punkterna 561–566 och 568 i den överklagade domen, genom att godta det anbud som Banco Santander hade lämnat för sent, åsidosatte skyldigheten att maximera försäljningspriset och undvika onödig värdeförstörelse.

257 Vad för det första gäller kritiken mot punkt 522 i den överklagade domen, erinrar domstolen om att det i artikel 14.1 i SRM-förordningen föreskrivs att SRB och kommissionen, när de agerar i enlighet med det resolutionsförfarande som avses i artikel 18 i denna förordning, ska beakta resolutionsmålen och välja de resolutionsverktyg och resolutionsbefogenheter som ur deras synvinkel bäst kan uppfylla de för omständigheterna relevanta resolutionsmålen.

258 Enligt artikel 14.2 första stycket i nämnda förordning är de resolutionsmål som avses i artikel 14.1 i samma förordning att säkerställa kontinuitet för kritiska funktioner för att undvika betydande negativa effekter på den finansiella stabiliteten, skydda offentliga medel genom att minimera beroendet av extraordinärt offentligt finansiellt stöd, skydda insättare som omfattas av direktiv 2014/49 och de investerare som omfattas av direktiv 97/9 samt skydda kundernas medel och tillgångar.

259 Följaktligen ingår inte maximering av försäljningspriset bland de resolutionsmål som räknas upp i artikel 14.2 första stycket i SRM-förordningen, vilket bekräftas av artikel 14.2 andra stycket i samma förordning. Enligt artikel 14.2 andra stycket är det nämligen för att uppnå de resolutionsmål som avses i första stycket i detta stycke som SRB och kommissionen ska försöka att minimera resolutionskostnaderna och undvika värdeförstörelse, och detta endast såvida detta inte krävs för att uppnå resolutionsmålen.

260 Vad gäller artikel 39.2 första stycket f i direktiv 2014/59, som SRB ska beakta när den fastställer säljformerna enligt artikel 24.2 d i SRM-förordningen, ska det påpekas att även om det i artikel 39.2 i detta direktiv, anges att den försäljning som planeras inom ramen för användningen av försäljningsverktyget ska syfta till att i största möjliga utsträckning maximera försäljningspriset för de berörda aktierna eller andra äganderättsinstrumenten, tillgångarna, rättigheterna eller skulderna, så innebär detta inte att det därigenom anges ett resolutionsmål. Det som anges är i stället en av de principer som specifikt ska styra tillämpningen av verktyget för försäljning av affärsverksamhet.

261 Härav följer att tribunalen gjorde en riktig bedömning när den, i punkt 522 i den överklagade domen, slog fast att maximering av försäljningspriset inte i sig utgör ett resolutionsmål, i den mening som avses i artikel 14 i SRM-förordningen.

262 Vad för det andra gäller SRB:s godtagande av Banco Santanders anbud efter utgången av den frist som fastställts i Frobs i punkt 49 ovan nämnda skrivelse av den 6 juni 2017, ska det erinras om att enligt artikel 24.3 i SRM-förordningen ska SRB tillämpa verktyget för försäljning av

affärsverksamhet utan att iaktta saluföringskraven, om SRB finner att iakttagande av de kraven sannolikt skulle undergräva ett eller flera av resolutionsmålen. Det följer således av själva ordalydelsen i denna bestämmelse att det förhållandet att det är nödvändigt att uppnå resolutionsmålen kan motivera att dessa krav avseende försäljningen inte iakttas, däribland en tidsfrist för att lämna anbud.

263 Det framgår av artikel 24.3 i SRM-förordningen, jämförd med artikel 14.2 b i samma förordning, att SRB får besluta att inte uppfylla försäljningskraven om den anser att det föreligger ett reellt hot mot den medlemsstaternas finansiella stabilitet som orsakas eller förvärras av att institutet under resolution har fallerat eller sannolikt kommer att fallera, eller om SRB anser att efterlevnad av de kraven sannolikt undergräver effektiviteten i verktyget försäljning av det berörda institutets affärsverksamhet när det gäller att hantera det hotet eller uppnå målet att undvika betydande negativa effekter på den finansiella stabiliteten.

264 Om det för att uppnå dessa mål krävs att försäljningskraven inte iakttas, så kan det inte anses nödvändigt att iaktta dessa krav med hänsyn till regeln i artikel 14.2 andra stycket i SRM-förordningen. Såsom det har erinrats om i punkt 259 ovan föreskrivs det uttryckligen i denna bestämmelse att SRB och kommissionen endast ska sträva efter att minimera resolutionskostnaderna och undvika värdeförstörelse, såvida detta inte krävs för att uppnå resolutionsmålen.

265 Det framgår dessutom av själva ordalydelsen i artikel 39.2 första stycket f i direktiv 2014/59 att syftet med försäljningen endast är att i möjligaste mån maximera försäljningspriset, vilket innebär att SRB och kommissionen även ska beakta de andra kriterier som reglerar försäljningen, vilka anges i artikel 39.2 i direktivet, däribland behovet av en snabb resolution. Kommissionen och SRB ska under alla omständigheter försäkra sig om att de åtgärder som planeras för att maximera försäljningspriset inte strider mot de resolutionsmål som räknas upp i artikel 31.2 i direktivet, i ordalag som är identiska med dem i artikel 14.2 i SRM-förordningen.

266 Det ska tilläggas att eftersom SRB och kommissionen måste göra tekniska val och avancerade prognoser och bedömningar i samband med antagandet av en resolutionsordning, ska de tillerkännas ett visst utrymme för skönsmässig bedömning. Med beaktande av detta utrymme för skönsmässig bedömning ska den domstolsprövning som unionsdomstolen ska göra av huruvida skälen till en resolutionsordning är välgrundade inte föranleda unionsdomstolen att ersätta SRB:s och kommissionens bedömning med sin egen bedömning, utan syftet är att kontrollera att detta beslut inte är fattat på grundval av materiellt oriktiga uppgifter om de faktiska omständigheterna, att det inte har skett en felaktig rättstillämpning och att det inte heller har gjorts en uppenbart oriktig bedömning eller förekommit maktmissbruk (se, analogt, dom av den 4 maj 2023, ECB/Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, punkt 55 och där angiven rättspraxis).

267 I förevarande fall förklarade tribunalen, i punkterna 561–566 i den överklagade domen, för det första, att syftet med den tidsplan för försäljningsförfarandet som fastställdes i Frobs i punkt 49 ovan nämnda skrivelse av den 6 juni 2017 var att göra det möjligt att avsluta alla formaliteter före öppnandet av marknaderna, bland annat för att undvika avbrott i Banco Populars kritiska funktioner, för det andra, att Frob godtog Banco Santanders anbud när det stod klart att inget av de andra institut som inbjudits att delta i försäljningsförfarandet skulle lägga fram något anbud och, för det tredje, att SRB, i artikel 6.6 i den omtvistade resolutionsordningen, hade förklarat att det under dessa omständigheter var lämpligt att godta de villkor som hade angetts av det enda institut som hade lämnat ett anbud och på detta sätt förhindra en okontrollerad

insolvens hos Banco Popular som hade kunnat skada bankens kritiska funktioner. I sitt överklagande har klaganden emellertid inte på något sätt gjort gällande att SRB:s konstateranden byggde på en uppenbart oriktig bedömning.

268 Under dessa omständigheter finner domstolen att tribunalen inte gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den, i punkterna 561–566 i den överklagade domen, slog fast att SRB, i enlighet med artikel 24.3 i SRM-förordningen, kunde anta Banco Santanders anbud, trots att det hade lämnats in efter utgången av den frist som fastställts i Frobs skrivelse av den 6 juni 2017.

269 Även om klaganden i detta sammanhang har gjort gällande att de andra potentiella köparna inte informerades om möjligheten att lämna ett anbud efter fristens utgång, räcker det att påpeka att tribunalen, i punkt 562 i den överklagade domen, konstaterade att Banco Santanders anbud endast antogs när det stod klart att inget av de övriga institut som inbjudits att delta i försäljningsförfarandet skulle inkomma med något anbud. Klaganden har emellertid inte gjort gällande att detta konstaterande bygger på en missuppfattning. Argumentet avseende den påstådda avsaknaden av information till andra potentiella köpare är således verkningslöst.

270 Överklagandet kan således inte vinna bifall såvitt avser den andra grundens första och fjärde del.

2) Den andra grundens andra del

271 Såsom framgår av själva ordalydelsen i artikel 39.2 första stycket b och andra stycket i direktiv 2014/59 att de försäljningskriterier som avses i första stycket inte ska hindra resolutionsmyndigheten från att kontakta vissa särskilda presumtiva köpare, förutsatt att myndigheten inte otillbörligt favoriserar eller diskriminerar andra presumtiva köpare.

272 I förevarande fall konstaterade tribunalen, i punkterna 545 och 550 i den överklagade domen, att SRB endast hade grundat sitt beslut att bjuda in de fem institut som redan hade deltagit i det privata försäljningsförfarandet avseende Banco Popular till ett offentligt anbudsförfarande utifrån objektiva kriterier avseende, för det första, det intresse som de kontaktade företagen redan hade visat under det privata försäljningsförfarandet, för det andra, skäl avseende brådska och den mycket begränsade tid som stod till förfogande för det offentliga anbudsförfarande som SRB hade inlett, och, för det tredje, behovet av att säkerställa sekretessen för detta förfarande.

273 Klaganden har i sitt överklagande i huvudsak ifrågasatt det första kriteriet avseende intresset av att få saken prövad. Klaganden anser att eftersom det privata försäljningsförfarandet inte hade avslutats, var även det offentliga anbudsförfarande som hade inletts av SRB dömd att misslyckas.

274 Inom ramen för den andra grundens tredje del har klaganden emellertid själv medgett att de avvikande och fördelaktigare villkoren för det offentliga anbudsförfarandet, däribland det minimipris som SRB krävde, vilket uppgick till en euro och möjligheten att skriva ned kapitalet, kunde väcka intresset hos institut som inte hade gett sig till känna under det privata försäljningsförfarandet. Under dessa omständigheter är klagandens argument inte sådana att de kan anses visa att SRB gjorde en uppenbart oriktig bedömning genom att, mot bakgrund av det intresse som redan hade visats, begränsa det offentliga anbudsförfarandet till de institut som redan hade deltagit i det privata försäljningsförfarandet.

275 Överklagandet kan således inte vinna bifall såvitt avser den andra grundens andra del.

276 Härav följer att den andra grunden till viss del inte kan prövas och i övriga delar inte kan läggas till grund för ett bifall av överklagandet.

E. Den tredje och den åttonde grunden: Åsidosättande av rätten till egendom och proportionalitetsprincipen

277 Genom den tredje och den åttonde grunden har klaganden i huvudsak gjort gällande att den omtvistade resolutionsordningen åsidosätter rätten till egendom enligt artikel 17 i stadgan och proportionalitetsprincipen.

1. Den tredje grunden

278 Klaganden har genom sin tredje grund gjort gällande att tribunalen åsidosatte artikel 14 i SRM-förordningen, artiklarna 17 och 47 i stadgan samt omsorgsplikten och rätten till försvar genom att, i punkterna 669–697 i den överklagade domen, slå fast att SRB inte var skyldig att kontrollera och inte heller ange huruvida alternativa åtgärder skulle ha gjort det möjligt att undvika en värdeförstörelse. Denna grund består av tre delgrunder.

a) Parternas argument

279 Genom den tredje grundens första del har klaganden gjort gällande att tribunalen åsidosatte artikel 14.2 i SRM-förordningen, jämförd med artiklarna 17 och 52 i stadgan, när den, i punkterna 674–678 i den överklagade domen, slog fast att SRB inte var skyldig att ange huruvida andra lösningar skulle ha gjort det möjligt att undvika värdeförstörelse eller bedöma huruvida resolutionsåtgärden var proportionerlig i förhållande till aktieägarnas rätt till egendom. Enligt klaganden kan Banco Populars aktieägare inte anses ha lidit större förluster än vad som de skulle ha lidit vid ett insolvensförfarande, med tanke på att banken var solvent vid tidpunkten för resolutionen.

280 Genom denna grunds andra del har klaganden gjort gällande att tribunalen gjorde en felaktig bedömning när den fann att felen i 2016 års resolutionsplan saknade relevans för bedömningen av lagenligheten av den omtvistade resolutionsordningen, vilken antogs under år 2017. Enligt klaganden tar denna motivering inte hänsyn till att resolutionsplanen inte hade uppdaterats sedan år 2016. En uppdatering av nämnda plan skulle ha gjort det möjligt för SRB att besluta om avskiljande av tillgångar.

281 Genom den tredje delgrunden har klaganden gjort gällande att tribunalen, i punkterna 479–492 i den överklagade domen, åsidosatt dess rätt till försvar genom att anse att klagandens synpunkter och expertrapporten inte gav tillräckligt stöd för klagandens argument att de föreslagna alternativa lösningarna skulle ha gjort det möjligt att uppnå resolutionsmålen, samt genom att anse att klaganden för sent, närmare bestämt vid tidpunkten för repliken i första instans, framfört argumentet att SRB, genom att grunda sig på 2016 års resolutionsplan, inte hade förberett Banco Populars resolution på ett korrekt sätt. Klaganden anser emellertid att sekretessen för den omtvistade resolutionsordningen hindrade denne från att lägga fram sådana argument eller sådan bevisning eller att lägga fram dem tidigare.

282 Banco Santander har gjort gällande att den tredje grundens första del inte kan tas upp till prövning, eftersom överklagandet endast ordagrant återger de argument som redan framförts vid tribunalen. Av samma skäl anser ECB, i likhet med kommissionen, att den andra delen av denna grund inte kan tas upp till prövning, medan SRB i detta avseende har hävdat att argumentet avseende en eventuell uppdatering av 2016 års resolutionsplan framfördes för första gången i överklagandet. Vad gäller den tredje delen av nämnda grund har SRB och Banco Santander gjort gällande att klaganden inte har gjort gällande någon felaktig rättstillämpning och inte närmare angett vilka delar och punkter i den överklagade domen som denne kritiserar.

283 Kommissionen, SRB, Konungariket Spanien och Banco Santander anser under alla omständigheter att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser den tredje grunden.

b) Domstolens bedömning

1) Upptagande till prövning

284 Vad beträffar den tredje grundens första del ska det påpekas att klaganden genom denna delgrund i huvudsak har gjort gällande att den omtvistade resolutionsordningen på ett oproportionerligt sätt kränkte klagandens rätt till egendom, samtidigt som klaganden angav vilka punkter i den överklagade domen som kritiseras och vilka argument klaganden stöder sig på. I enlighet med den rättspraxis som det erinrats om i punkt 106 ovan kan denna första delgrund inte avvisas i sin helhet.

285 Vad gäller den andra delen av denna grund har SRB fog för sin ståndpunkt att argumentet att en uppdatering av 2016 års resolutionsplan skulle ha gjort det möjligt för SRB att besluta om avskiljande av tillgångar inte kan tas upp till prövning, eftersom detta argument framfördes för första gången inom ramen för överklagandet. Det framgår nämligen av punkt 688 i den överklagade domen att klaganden vid tribunalen hade åberopat fel vid utarbetandet av denna resolutionsplan, medan klaganden nu ifrågasätter avsaknaden av senare uppdatering av nämnda plan. Klaganden har emellertid inte gjort gällande att tribunalen har missuppfattat dennes ansökan i första instans på denna punkt.

286 När det gäller den tredje delgrunden framgår det av överklagandet att denna delgrund avser att tribunalen åsidosatte klagandens rätt till försvar och att den avser punkterna 479–492 i den överklagade domen, såväl på grund av att klaganden för sent hade anfört sina argument varigenom denne ifrågasatte den bristfälliga förberedelsen av resolutionen, som med avseende på beaktandet av olika expertrapporter som klaganden hade lagt fram. Detta innebär att klaganden i denna delgrund preciserat vilka punkter i den överklagade domen som denne kritiserar och vilka argument denne anför till stöd för sina invändningar.

287 Domstolen finner således att den tredje grundens första del och tredje del kan tas upp till prövning, medan den andra delen av denna grund inte kan tas upp till prövning.

2) Prövning i sak

288 Den tredje grundens första del avser åsidosättande av artikel 14.2 i SRM-förordningen, jämförd med artiklarna 17 och 52 i stadgan. Klaganden har gjort gällande att tribunalen, i punkterna 674–678 i den överklagade domen, felaktigt slog fast att SRB inte var skyldig att

kontrollera huruvida resolutionsåtgärden var förenlig med proportionalitetsprincipen med hänsyn till aktieägarnas rätt till egendom och, i synnerhet, huruvida andra lösningar skulle ha gjort det möjligt att undvika värdeförstörelse.

289 Domstolen konstaterar att denna argumentation bygger på en uppenbart felaktig tolkning av den överklagade domen.

290 Domstolen vill till att börja med påpeka att klaganden hävdar att tribunalen slog fast att SRB inte var skyldig att kontrollera att resolutionsåtgärden var förenlig med proportionalitetsprincipen med hänsyn till aktieägarnas rätt till egendom. Klaganden ägnar sig härvidlag åt en kontextlös läsning av punkt 674 i den överklagade domen, vilken leder till en felaktig tolkning av densamma. I punkt 673 i den överklagade domen underströk tribunalen nämligen att begreppet värdeförstörelse, i den mening som avses i artikel 14.2 andra stycket i SRM-förordningen, inte bara omfattar ekonomiska intressen hos aktieägarna och innehavarna av kapitalinstrument i enheten, utan även insättarnas, de anställdas och andra borgenärers ekonomiska intressen.

291 Mot denna bakgrund var tribunalens avsikt med punkt 674 i den överklagade domen att understryka att prövningen av huruvida resolutionsåtgärden var proportionerlig inte enbart ska bygga på hänsyn till aktieägarnas intressen, utan även till andra intressen, vilket bekräftas av tribunalens efterföljande bedömning. Tribunalen påpekade således, i punkt 675 i den överklagade domen, att SRB i artikel 5.2 i den omtvistade resolutionsordningen hade konstaterat att verktyget försäljning av affärsverksamhet var ett lämpligt, nödvändigt och proportionerligt medel för att uppnå resolutionsmålen. I punkt 678 i den överklagade domen betonade tribunalen särskilt den omständigheten att enligt bedömningen i artikel 4.6 i resolutionsordningen uppvägs de olägenheter och kostnader som är förenade med antagandet av resolutionen, främst de förluster som aktieägarna och de efterställda borgenärerna lidit, av fördelarna med resolutionen, det vill säga upprätthållandet av Banco Populars kritiska funktioner, begränsningen av de negativa effekterna på ekonomin och den finansiella stabiliteten samt den omständigheten att de förluster som andra borgenärer skulle kunna lida undviks.

292 I den mån klaganden har hävdat att tribunalen gjorde en felaktig bedömning när den fann att aktieägarna i Banco Popular inte hade lidit större förluster till följd av resolutionen än vad som skulle ha blivit fallet om banken blivit föremål för ett insolvensförfarande, räcker det att påpeka att tribunalen, i punkt 678 i den överklagade domen, nöjde sig med att sammanfatta innehållet i artikel 4.5 och 4.6 i den omtvistade resolutionsordningen, för att, såsom framgår av följande punkt i den överklagade domen, bemöta klagandens argument att SRB i denna resolutionsordning inte beaktade den värdeförstörelse som verktyget för försäljning av affärsverksamhet enligt klaganden kunde medföra för Banco Populars aktieägare.

293 Domstolen vill vidare påpeka att tribunalen, i motsats till vad klaganden har gjort gällande, inte heller slog fast att SRB kunde avstå från att kontrollera huruvida andra lösningar skulle ha gjort det möjligt att undvika värdeförstörelse. Tvärtom konstaterade tribunalen, i punkterna 675–677 i den överklagade domen, att SRB, i artikel 5.3 i den omtvistade resolutionsordningen, hade förklarat att de andra resolutionsverktygen i SRM-förordningen inte var lämpliga och inte gjorde det möjligt att uppnå resolutionsmålen i samma utsträckning som verktyget för försäljning av affärsverksamhet och att SRB följaktligen hade motiverat att det sistnämnda verktyget var nödvändigt för att uppnå dessa mål.

294 Domstolen vill i detta sammanhang påpeka att konstaterandet i punkt 677 inte på något sätt påverkar det proportionalitetsbetingade kravet att använda sig av den minst ingripande åtgärden när det finns flera lämpliga åtgärder att välja mellan (se, beträffande detta krav, dom av den 9 november 2023, Altice Group Lux/kommissionen, C-746/21 P, EU:C:2023:836, punkt 69 och där angiven rättspraxis). Det var nämligen endast i den mån SRB motiverade att verktyget försäljning av affärsverksamhet var nödvändigt för att uppnå resolutionsmålen som tribunalen fann att SRB inte var skyldig att ange huruvida andra lösningar skulle ha gjort det möjligt att undvika värdeförstörelse.

295 Av detta följer att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser den första delen av den tredje grunden.

296 Genom den tredje grundens tredje del har klaganden gjort gällande att tribunalen, i punkterna 479–492 i den överklagade domen, åsidosatt dess rätt till försvar. Klaganden har i huvudsak gjort gällande att sekretessen för den omtvistade resolutionsordningen hindrade klaganden från att ytterligare styrka sina argument avseende förekomsten av alternativa lösningar till resolution och att före replikfasen i första instans göra gällande att SRB, mot bakgrund av bristerna i 2016 års resolutionsplan, borde ha kunnat förbereda resolutionen bättre.

297 Det framgår särskilt av punkterna 345–353 i den överklagade domen att klaganden inte hade visat att de versioner av den omtvistade resolutionsordningen och värdering 2 som hade offentliggjorts på SRB:s webbplats och som klaganden hade tillgång till var otillräckligt motiverade. Vidare konstaterade tribunalen, i punkt 400 i den överklagade domen, att klaganden inte hade preciserat på vilket sätt de ekonomiska uppgifter som hade maskerats i de icke-konfidentiella versionerna av resolutionsordningen och värdering 2 var nödvändiga för att klaganden skulle kunna förstå resolutionsordningen och utöva sin rätt till ett effektivt rättsmedel.

298 I punkterna 131–134 ovan har det dessutom konstaterats att tribunalen varken åsidosatte artikel 296 FEUF eller artikel 47 i stadgan när den, i beslutet av den 9 juni 2021, som avses i punkt 723 i den överklagade domen, slog fast att den fullständiga texten av den omtvistade resolutionsordningen inte var relevant för utgången i målet.

299 Under dessa omständigheter finner domstolen att klaganden inte har styrkt att sekretessen för den omtvistade resolutionsordningen, vad gäller förekomsten av alternativa lösningar och förberedandet av resolutionen av Banco Popular genom 2016 års resolutionsplan, hindrade klaganden från att faktiskt försvara sina rättigheter vid unionsdomstolen.

300 Överklagandet kan således inte vinna bifall på den tredje grundens första del.

301 Härav följer att den tredje grunden till viss del inte kan prövas och i övriga delar inte kan läggas till grund för ett bifall av överklagandet.

2. Den åttonde grunden

302 Genom den åttonde grunden har klaganden gjort gällande att tribunalen åsidosatte artiklarna 17 och 52 i stadgan samt artikel 5.4 FEU genom att, i punkterna 463–492 i den överklagade domen, slå fast att den omtvistade resolutionsordningen inte åsidosätter rätten till egendom. Denna grund består av tre delgrunder.

a) Parternas argument

303 Genom den åttonde grundens första del har klaganden gjort gällande att tribunalen, i punkterna 467–469 i den överklagade domen, felaktigt slog fast att den omtvistade resolutionsordningen inte medförde något oproportionerligt ingrepp i Banco Populars aktieägares rätt till egendom, med motiveringen att insolvensförfarandet var det enda alternativet till resolution. I detta sammanhang gjorde tribunalen även en felaktig bedömning när den grundade sig på sin egen rättspraxis, däribland dess dom av den 13 juli 2018, K. Chrysostomides & Co. m.fl./rådet m.fl. (T-680/13, EU:T:2018:486), enligt vilken aktieägarna ska vara de första att bära förluster som kan leda till ett kapitalunderskott. Med hänvisning till de argument som klaganden har anfört inom ramen för den sjunde grunden, vilka sammanfattats i punkt 195 ovan, anser klaganden emellertid att denna rättspraxis inte är tillämplig på banker som, i likhet med Banco Popular vid tidpunkten för resolutionen, är solventa. I motsats till vad som anges i den överklagade domen skapar SRM-förordningen inte någon presumtion om insolvens.

304 Genom den andra delen av denna grund har klaganden gjort gällande att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den, i punkterna 466, 467 och 481 i den överklagade domen, slog fast att den omtvistade resolutionsordningen uppfyllde kraven i artikel 52.1 i stadgan. Närmare bestämt har klaganden kritiserat tribunalen för att ha nöjt sig med att påstå att villkoren i artikel 18.4 första stycket led c i SRM-förordningen var uppfyllda, utan att för den skull kontrollera huruvida SRB hade utövat sin nedskrivningsbefogenhet på de villkor som föreskrivs i lag och på ett icke godtyckligt sätt och, i synnerhet, utan att utreda huruvida utövandet av denna befogenhet grundade sig på en sådan värdering av bankens tillgångar och skulder som krävs enligt artikel 20.5 c och artikel 21.8 i SRM-förordningen.

305 Enligt klaganden grundar sig artikel 6.3 och 6.4 i den omtvistade resolutionsordningen felaktigt på värdering 2. I värderingsrapporten betonades nämligen uttryckligen att dess syfte inte var att fastställa huruvida villkoren för att anta en resolutionsåtgärd eller en nedskrivningsåtgärd var uppfyllda, och den uteslöt således att den kunde användas vid utövandet av nedskrivningsbefogenheten. Det var således godtyckligt att trots allt grunda sig på värdering 2 för att skriva ned Banco Populars aktiekapital. I värdering 2 fastställdes dessutom, på ett motsägelsefullt och godtyckligt sätt, Banco Populars värde till minus 8,2 miljarder euro, trots att banken var solvent.

306 Genom den åttonde grundens tredje del har klaganden gjort gällande att tribunalen åsidosatte artiklarna 17 och 52 i stadgan och artikel 5.4 FEU genom att, i punkterna 474–476 i den överklagade domen, slå fast att nedskrivningen av äganderättsinstrumenten hade skett i enlighet med proportionalitetsprincipen. Ingreppet i klagandens rätt till egendom kan emellertid inte anses vara proportionerligt i avsaknad av en lämplig ersättning med hänsyn till Banco Populars solvens vid tidpunkten för resolutionen.

307 SRB har gjort gällande att den åttonde grundens första del inte kan tas upp till prövning, eftersom klaganden, enligt SRB, inte har visat på vilket sätt tribunalen gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning vad gäller det påstådda åsidosättandet av rätten till egendom. SRB och Banco Santander har gjort gällande att den andra delen av denna grund inte kan tas upp till prövning, eftersom denna delgrund innebär att det åberopas nya faktiska omständigheter och argument i samband med överklagandet samt att det inte hänvisas till något specifikt domskäl i den överklagade domen. Av samma skäl har SRB gjort gällande att den tredje delgrunden inte kan tas upp till prövning.

308 Kommissionen, SRB, Konungariket Spanien och Banco Santander anser under alla omständigheter att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser den åttonde grunden.

b) Domstolens bedömning

309 Vad gäller frågan huruvida den åttonde grunden kan tas upp till prövning, och närmare bestämt den första delen av denna, har klaganden kritiserat tribunalen för att den bland annat slog fast att SRM-förordningen skulle skapa en insolvenspresumtion. Såsom generaladvokaten har understrukit i punkt 115 i sitt förslag till avgörande framgår det emellertid inte av överklagandet i vilka punkter i den överklagade domen tribunalen påstås ha gjort ett sådant konstaterande, och överklagandet strider således mot kraven i artikel 169.2 i domstolens rättegångsregler. Av detta följer att den första delen av denna grund delvis inte kan tas upp till prövning.

310 Dessutom grundar sig den andra och den tredje delen av nämnda grund, såsom generaladvokaten med rätta har påpekat, i punkt 117 i sitt förslag till avgörande, på argument som anförts för första gången i överklagandet, i den del klaganden nu har åberopat påstådda oegentligheter vid värderingen samt avsaknaden av lämplig ersättning. Dessa två delgrunder kan således inte godtas.

311 Vad gäller frågan huruvida överklagandet kan vinna bifall såvitt avser den åttonde grundens första del, ska det påpekas att klaganden har kritiserat punkterna 467–469 i den överklagade domen och i huvudsak grundar sig på samma argument som klaganden har anfört inom ramen för sin sjunde grund och som sammanfattas i punkt 195 ovan. Mot bakgrund av vad som anförts i bland annat punkterna 233–235 ovan kan detta argument inte godtas.

312 Härav följer att den åttonde grunden till viss del inte kan prövas i sak och i övriga delar inte kan leda till bifall för överklagandet.

313 Mot bakgrund av det ovan anförda ska överklagandet ogillas.

VI. Rättegångskostnader

314 Enligt artikel 184.2 i rättegångsreglerna ska domstolen besluta om rättegångskostnaderna när överklagandet avvisas eller ogillas.

315 Enligt artikel 138.1 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 184.1 i desamma ska tillämpas i mål om överklagande, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.

316 I förevarande fall har klaganden tappat målet och ska därför, mot bakgrund av kommissionens, SRB:s och Banco Santanders yrkanden, förpliktas att bära sina rättegångskostnader och ersätta kommissionens, SRB:s och Banco Santanders rättegångskostnader.

317 Enligt artikel 140.1 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 184.1 i dessa regler också ska tillämpas i mål om överklagande, ska medlemsstater och institutioner som har intervenerat bära sina rättegångskostnader.

318 Konungariket Spanien, parlamentet och rådet ska följaktligen bära sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

1) **Överklagandet ogillas.**

2) **Aeris Invest Sàrl ska bära ska bära sina egna rättegångskostnader och ersätta de rättegångskostnader som uppkommit för Europeiska kommissionen, Gemensamma resolutionsnämndens (SRB) och Banco Santander SA.**

3) **Konungariket Spanien, Europaparlamentet och Europeiska unionens råd ska bära sina rättegångskostnader.**

Underskrifter